

Arrest

nr. 269 029 van 25 februari 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 19 oktober 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 september 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. BALLEZ *loco* advocaat J. HARDY en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die volgens hun verklaringen België zijn binnengekomen op 14 juli 2019, samen met hun minderjarige zoon A., dienden op 17 juli 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers' vingerafdrukken werden genomen op 7 februari 2019 in Kroatië en op 8 juli 2019 in Slovenië (Eurodac). Op 16 januari 2020 werd verzoekers' dochter S. geboren.

1.2. Op 20 september 2021 nam de commissaris-generaal de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen, die verzoekers bij aangetekende brief van 21 september 2021 ter kennis werden gebracht, zijn de bestreden beslissingen.

- De beslissing ten aanzien van verzoeker, A.A., luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 17/07/2019

Overdracht CGVS: 11/08/2020

U werd een eerste maal gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 17 februari 2021 van 8u47 tot 12u56 bijgestaan door een tolk Farsi. U werd een tweede maal gehoord op het CGVS op 31 maart 2021 van 8u39 tot 12u31 bijgestaan door een tolk Farsi. U werd een derde maal gehoord op het CGVS op 23 juni 2021 van 8u45 tot 12u51 bijgestaan door een tolk Farsi. Uw advocaat meester El Khoury loco meester Hardy was gedurende alle persoonlijke onderhouds aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraanse nationaliteit te hebben en bent afkomstig uit Ahvaz, Khuzestan. U bent etnisch Arabier. Uw ouders zijn van Irakese oorsprong, hoewel zij enkel de Iraanse nationaliteit hadden. Als kind werd u omwille van uw etnie herhaaldelijk gepest. In 1385 (Perzische tijdsrekening, 2006/2007 volgens de westerse tijdsrekening) trouwde u met S. A. (O.V. (...)), waarmee u twee kinderen heeft, A. A. (O.V. (...)) en S. A. (O.V. (...)). Uw vader had een supermarkt waar u sinds 1393 (2014/2015) voltijds werkte. U woonde samen met uw vrouw in het huis van uw vader, langs de winkel. Uw vrouw was regelmatig voor enkele uren alleen in de winkel wanneer u aankopen ging doen. Op 24 mordad 1395 (14 augustus 2016) had u uw vrouw afgezet aan de winkel, zodat u dergelijke aankopen kon gaan doen. Toen u terugkwam zag u een drietal personen bij uw winkel staan die van plan waren om stenen door de ruit te gooien. Een van hen was M. K. K., een klant die regelmatig bij u in de winkel kwam. U schrok daar uw vrouw zich alleen in de winkel bevond en begon hard te roepen. Daarop benaderden die drie personen u en begonnen ze u te slaan en te duwen waardoor u van uw motor afviel. U verweerde zich en sloeg terug. Plots gingen twee van de drie mannen er vandoor, waardoor u enkel met M. overbleef. Omstaanders begonnen zich te moeien en jullie uit elkaar te halen. Terwijl M. aan het vertrekken was, bedreigde hij u, dat hij alles tegen zijn oom zou vertellen die u het leven zuur zou maken, dat u geen idee had wie zijn oom wel was. U was kwaad en reageerde dat hij maar moest doen wat hij kon, maar dat hij moest vertrekken. Nadat M. weg was, ging u uw winkel binnen en vroeg u aan uw vrouw wat er gebeurd was. Uw vrouw vertelde dat M. al vaker lastig en onbeschoft tegen haar gedaan had als u er niet was. Hij uitte dan beledigingen over uw etnie tegen haar. Ze had hem echter steeds genegeerd tot vandaag. Die dag had M. kaas gekocht en even later was hij teruggekomen, samen met twee andere mannen, omdat de kaas zozegd bedorven was. Uw vrouw had hem rustig uitgelegd dat de houdbaarheidsdatum nog geldig was en ze sowieso geen verkochte goederen die al opengemaakt waren kon terugnemen. Daarop was M. beginnen schelden en u en uw familie beginnen beledigen omwille van uw Iraakse afkomst. Terwijl M. naar buiten ging, had hij gezegd niets meer over te laten van uw zaak. Op dat moment was uzelf toegekomen en was het gevecht ontstaan. U verbood daarop uw vrouw nog alleen in de zaak te staan. U dacht het hierbij te laten en ging verder met uw werk en het vullen van de schappen met nieuwe koopwaar. Ongeveer een uur of anderhalf uur nadat dat gevecht geëindigd was, stopte er een auto voor de deur. Twee personen stapten uit, kwamen de winkel binnen en vroegen u mee te komen. Een derde persoon wachtte aan de ingang van de winkel. U vroeg waarom u moest meegaan, waarop die persoon zei dat de geestelijke N. N. S. een klacht tegen u had ingediend omwille van een vechtpartij. U had geen idee wie deze geestelijke was. U vroeg om een aanhoudingsbevel, maar kreeg te horen dat u moest meekomen, of anders zou u op een andere manier meegenomen worden. Daarop werd u mee naar buiten getrokken. U begon te roepen en tegen te stribbelen, waarna u pepperspray in uw ogen kreeg. Terwijl u in de wagen werd gegooid hoorde u nog de stem van uw vader, maar u kon niet zien wat er aan de hand was. U werd meegenomen naar een voor u onbekende plek. Daar werd u naar een donkere kamer gebracht. U riep tevergeefs om water om uw ogen uit te spoelen. Eén à twee uur later werd u naar een andere kamer gebracht. Wanneer u wou praten werd u toegeroepen dat u moest zwijgen. U werd opnieuw alleen achter gelaten waarna ze terug kwamen en u begonnen te bedreigen en te slaan. Er werd u gevraagd of u wist met wie u dat gevecht gehad had. U zei van niet, dat u niet begonnen was en enkel uw vrouw wou verdedigen, en dat u geduwd was en op de grond was gevallen waarbij u uw arm had bezeerd. Daarop moest u uw arm laten zien, waarna u een harde klap kreeg op uw hand met een soort van buis. Daarop werd u volledig uitgekleeed en werd u geslagen over uw hele lichaam. Na een tijdje werd u alleen gelaten en telkens als u dreigde in slaap te vallen werd u gestampt en wakker gemaakt. Ongeveer anderhalve dag ging zo voorbij toen er iemand de ruimte binnenkwam en u vertelde dat u mocht vertrekken. Hij zei u dat hij u niet meer wou zien daar. Bij het verlaten van de ruimte werd u ineens tegengehouden door een van de twee mannen die u waren komen ophalen aan uw winkel. Hij zei dat u daar moest blijven daar u hen had beledigd toen ze u waren komen ophalen bij uw winkel. De persoon die u wou vrijlaten zei tegen u dat hij niets meer voor u kon doen. U begon te smeken en zich te excuseren, maar degene die u wou vrijlaten zei dat die andere

man nu ging beslissen wat er met u ging gebeuren. U werd opnieuw naar die ruimte gebracht waarna ze u achterlieten om aan de hadji te vragen wat hij had beslist over u. Ongeveer een half uur later kwam de persoon die u daar langer wou houden terug, samen met de tweede man die u was komen ophalen aan uw winkel. U werd door hen uitgekleeft en geslagen en ze dreigden voortdurend met u een lesje te leren. Nadien werd u door hen verkracht met een fles. Nadat ze met u klaar waren, u was ongeveer drieënhalve dag vastgehouden, werd u naar een wagen gebracht en in de buurt van uw huis afgezet. Bij thuiskomst was u een wrak. Uw vrouw vroeg waar u geweest was, maar u wou niet liegen en zei dat ze u met rust moest laten, u wou er niet over praten. U kreeg bovendien te horen van uw vrouw dat uw vader in het ziekenhuis lag. Tijdens uw arrestatie was uw vader proberen tussenkomen, waarop hij hardhandig was behandeld en op de grond terecht was gekomen, waardoor hij zijn bekken gebroken had. Uw broer kwam even later langs, u vroeg naar uw vader en ging nadien slapen. Uw broer was tijdens uw afwezigheid naar het politiekantoor geweest om te vragen naar u, maar de politie had beweerd niets te weten. Nadat u twee of drie dagen op uw bed had gelegen, ging u uw vader bezoeken. U had blauwe plekken en een bloeding door de verkrachting die u had meegemaakt, waardoor u naar een arts ging en zelf kreeg voorgeschreven. Na ongeveer zeven à tien dagen heropende u uw winkel. Uw vader moest voor zijn gebroken bekken geopereerd worden, maar daar hij oud en zwak was, was dit niet mogelijk. Na twee weken in het ziekenhuis werd uw vader naar huis gebracht, waar hij zwakker en zwakker werd en op 11 shahrivar 1395 (1 september 2016) overleed. Hierdoor sloot u uw winkel opnieuw voor 20 dagen.

Eén dag nadat u de winkel terug open deed, werd u opnieuw benaderd door de autoriteiten. Twee van de drie mannen die u na het gevecht met M. waren komen ophalen, kwamen die dag naar uw winkel en vroegen u mee te komen, N. N. S. wou u opnieuw spreken. U wou dat ze u met rust lieten, maar u werd verplicht om mee te gaan. Aangekomen bij N. N. S. zag u hem voor het eerst en besepte u dat hij de oom van M. K. K. was. U kwam er op dat moment tevens achter dat de twee andere personen aanwezig bij dat gevecht met M. de neven van N. N. S. waren en dat het daarom persoonlijk voor hem was. Hij vroeg u of u uw les geleerd had en of u in de toekomst wist hoe u zich moest gedragen. U was geschrokken en bang en reageerde niet. Daarop sloeg N. N. S. u in uw gezicht. U probeerde zich te verdedigen en vertelde dat u hem niet zou geslagen hebben als hij bij uw winkel was geweest die dag, maar dat uw vader zich wel zodanig bezeerd had bij die confrontatie dat hij overleden is. N. N. S. nam dit op als een beschuldiging en begon te schelden. Daarop werd u opnieuw in een donkere ruimte geplaatst, ditmaal vermoedt u dat het een toilet was, door de geur. U bleef daar drie à vier uur en werd nadien weer vrijgelaten in de buurt van uw huis. Thuisgekomen vertelde u aan uw vrouw dat u voor een dringende zaak ergens was geweest en daardoor de winkel had gesloten. Uw vrouw vroeg zich af waarom uw gsm afstond, maar u antwoordde dat u ergens was waar dat moest en dat ze niet zoveel vragen moest stellen.

Ongeveer twee maanden na het incident met M. informeerde u bij Y., een klant die bij u in de winkel kwam, wat zijn band met M. was. U wou meer te weten komen over M. Y. vertelde u dat de nonkel van M. een religieuze school in Khom heeft en dat hij voor de vrijdag imam van Ahvaz werkt.

In de daaropvolgende periode werd u nog acht à negen keer meegenomen naar een plek en enkele uren vastgehouden. Soms gebeurde er niets, en soms werd u ondervraagd of geslagen in uw gezicht. Tijdens de vierde keer dat u op die manier werd meegenomen werd u verweten bij de groep 'Al Ahwaz' te zitten. U ontkende en zei niet te weten waarover ze het hadden, maar u kreeg steeds als antwoord dat u ofwel sympathisant was ofwel effectief bij die groep betrokken was. Enkele keren was uw vrouw niet thuis en wist ze niet van uw arrestatie, andere keren was ze wel thuis en zag ze bij uw thuiskomst dat u aangedaan was, waardoor ze wist dat u gearresteerd was geweest. Daar ze wist dat u met rust gelaten wilde worden, stelde ze u geen vragen hierover.

In de laatste dagen van bahman 1396 (eind februari 2018), misschien 28 bahman 1396 (17 februari 2018) was u rond de middag aan de schoolpoort aan het wachten op uw zoon. Terwijl de schoolbel ging en de kinderen naar buiten kwamen werd u opeens vastgegrepen. U kreeg niet de kans uw zoon eerst naar huis te brengen en werd meegenomen naar een onbekende plek. Er werd u verweten dat u hen niet gemeld had dat u verhuisd was, wat u een maand eerder had gedaan, daar het huis waar u woonde verkocht was door het overlijden van uw vader. U werd ditmaal voor vijf à zes uur vastgehouden en zowel fysiek als mentaal gemarteld. U werd nadien vrijgelaten in de buurt van de school van uw zoon, waarna u naar huis ging. Uw vrouw was ondertussen uw zoon gaan ophalen aan school. Thuis aangekomen vertelde u niets over uw arrestatie, hoewel uw vrouw er wel naar vroeg. Twee dagen later moest u op de school van uw zoon langsgaan om iets te bespreken, u wist niet wat. U ging er samen met uw vrouw naartoe. Daar aangekomen vroeg de schooldirectrice waarom u twee dagen eerder aangehouden was geweest voor de schoolpoort. U antwoordde dat dit persoonlijk was. De directrice verklaarde dat veel kinderen getuige waren geweest van dit incident en dat verschillende ouders klacht hadden ingediend bij de tuchtraad voor

onderwijs en opvoeding. Daardoor kon uw zoon niet langer leerling blijven en diende hij een andere school te zoeken. U was zodanig overstuur dat u de school meteen verliet samen met uw zoon en vrouw, zonder uw zoons dossier mee te nemen. U dacht dat het geen zin meer had een nieuwe school te zoeken daar het schooljaar net ten einde liep. U beseftte dat uw eigen problemen zich hadden uitgebreid naar uw zoon en dat zijn toekomst nu ook om zeep was. U stelde daarop aan uw vrouw voor om Iran te verlaten. Hoewel zij het eerst niet serieus nam en later protesteerde toen ze zag dat u het meende, stemde ze uiteindelijk toch in. U zocht een smokkelaar en verliet Iran op 4 of 5 ordibehesht 1397 (24 of 25 april 2018). Hoewel u niet wist of u een reisverbod had, kon u via een smokkelaar toch vertrekken via de luchthaven in Teheran. U reisde naar Servië, waarna u ongeveer 10 dagen later verder trok naar Bosnië. In het opvangcentrum in Bosnië kwam u in contact met K., een andere Iraniër, die u het christendom leerde kennen. Toen u nog in Iran verbleef, was u de laatste tijd tot de conclusie gekomen dat god niet bestond. Hoewel u islamitische feesten en tradities respecteerde en deelnam aan de ramadan, uit vrees een zonde te begaan, ging u niet naar de moskee en deed u niet regelmatig uw dagelijks gebed. U stelde zich tevens vragen bij verschillende voorschriften binnen de islam, zoals het feit dat u enkel zittend uw broek mag aandoen. In 1392 (2013/2014), een jaar na het overlijden van uw moeder nam u de laatste keer deel aan de ramadan. De vele problemen die u had probeerde u tevergeefs op te lossen door noten te delen tussen mensen, wat een traditie is om problemen om te lossen, en door geld te geven. Toen u zag dat dit niet werkte en uw problemen bleven bestaan, verloor u in het jaar 1396 (2017/2018) uw geloof in god.

Ongeveer tien dagen na uw aankomst in Bosnië kwam u K. tegen die op weg was naar hetzelfde opvangcentrum als u. Drie à vier dagen later hoorde u hem voor het eerst over het christendom praten tegen andere Iraniërs in de eetzaal van het centrum. Initieel lachte u hen uit, want u geloofde in niets. Zeven à acht dagen na uw aankomst in het centrum begon K. tegen u persoonlijk te prediken, maar u geloofde hem niet. K. hield echter vol, bracht verzen van de bijbel aan en vertelde u dat het geen kwaad kon als u het niets vond, u kon het altijd opnieuw laten voor wat het was. Met die instelling aanvaardde u ongeveer 20 dagen later hetgeen K. tegen u vertelde over het christendom. U ging tevens luisteren naar de bijeenkomsten in de eetzaal van het centrum die iedere avond gehouden werden. Uw vrouw nam meestal niet deel, zij dacht een zonde te begaan door hieraan deel te nemen, ze was nog niet klaar om uit de islam te stappen. Een tot anderhalve maand later vroeg K. of hij voor u en uw vrouw het verlossingsgebed mocht voorlezen, waar u mee instemde. U vermoedt dat uw vrouw ook instemde om er van af te zijn en met rust gelaten te worden. Het verlossingsgebed was een opluchting en u voelde zich nadien veel beter, en had geen schrik meer van de incidenten uit uw verleden. U was echter toch niet volledig overtuigd van het christendom, u dacht dat het nog een leugen kon zijn omdat u er nog niet veel van wist.

Na twee maanden in Bosnië trok u verder. Onderweg in Kroatië brak uw vrouw haar been en werd u door de smokkelaar achtergelaten in het bos. U slaagde er in uiteindelijk in Zagreb, Kroatië, te geraken, waar u zich aanmeldde bij de asielinstanties en om internationale bescherming vroeg op 23 juli 2018. Ongeveer 20 à 30 dagen na uw aankomst in Kroatië kwam u in het opvangcentrum in contact met S. en T., de pastoors van een kerk. Een andere Iraanse familie in het opvangcentrum ging reeds naar hun kerk en via hen werd u uitgenodigd om tevens deel te nemen aan de vieringen, waar zowel u als uw vrouw op in gingen. Drie dagen later ging u voor het eerst naar een viering in de kerk. Nadien nam u iedere week deel aan de viering. Uw vrouw ging echter pas twee à drie maanden later voor het eerst mee naar de kerk, daar haar been nog gebroken was. In die twee à drie maanden vertelde u steeds over uw kerkbezoek aan uw vrouw. U stond tevens nog in contact met K., waardoor uw vrouw en K. over het christendom praatten. Nadat u drie tot vier maanden naar de kerk ging, spraken u en uw vrouw jullie wens uit om gedoopt te worden. Uzelf wou van uw zonden af geraken door gedoopt te worden. U vermoedt dat uw vrouw de verandering in uw gedrag had gemerkt, u was respectvoller en vloekte niet meer zoals vroeger, waardoor zij ook gedoopt wilde worden. Nadat jullie beiden een wekelijkse bijbelcursus volgden gedurende twee à drie maanden werd u uiteindelijk gedoopt op 17 februari 2019. Uw doopsel werd gefilmd door een van de aanwezigen, A. Bij het verlaten van Kroatië zou u vernemen dat dit filmpje op YouTube geplaatst werd.

Zeven à acht maanden na uw vertrek uit Iran kreeg u van uw zus te horen dat de Iraanse autoriteiten nog twee maal bij uw broer en oudere zus waren langs geweest op zoek naar u. Hun huis werd tevens doorzocht.

In Kroatië werden zowel uw eerste verzoek als uw volgende verzoek om internationale bescherming geweigerd. Ook het beroep dat u hiertegen aantekende werd in juni 2019 geweigerd. U vond opnieuw een smokkelaar die u naar Italië wou brengen en nog in juni 2019 verliet u Kroatië. Onderweg werd u opgepakt door de Sloveense politie, waarna u ongeveer 20 dagen in een gesloten centrum zat.

Uiteindelijk kon u ook daar vertrekken en bereikte u via Italië en Frankrijk België op 16 juli 2019. Op 17 juli 2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Een week na uw aankomst in België nam u deel aan een viering in de kerk van 'the city of the living god church'. Uw vrouw nam later ook deel aan vieringen in deze kerk. Later schakelde u over naar het Christian Center. U volgt tevens bijbelstudie binnen deze kerk. Daarnaast plaatst u christelijk geïnspireerde boodschappen op uw instagrampagina en probeert u mensen op die manier te overtuigen van het christendom. Op 16 januari 2020 werd uw dochter S. geboren in België.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u volgende documenten neer: uw shenasnameh (geboorteboekje) en de shenasnameh van uw vrouw en zoon, het doopcertificaat van u, uw vrouw en uw zoon, een kopie van een attest van the city of the living god church d.d. 19.08.2019, een kopie van een attest van het Christian Center d.d. 11.02.2021 en 17.06.2021, een kopie van een attest van deelname aan bijbelstudie van u en uw vrouw d.d. 11.02.2021, een kopie van een attest van de kerk in Kroatië waar jullie deel van uit maakten, een kopie van foto's van kerkvieringen en van jullie doopsel in Kroatië, een kopie van foto's van de kerk in Brussel en de kerk in Turnhout, een kopie van enkele screenshots van uw Instagrampagina, een kopie van de begraafplaats van uw ouders, een kopie van enkele foto's van voor en na het incident waarop u vermagerd bent, een kopie van een foto van N. N. S., een kopie van de geboorteakte van uw dochter S., een kopie van een doktersattest d.d. 16.02.2021 die verwondingen vaststelt, enkele treintickets van uw reizen naar de vieringen in Turnhout, een USB stick waarop filmpjes van uw doopsel staan en een filmpje waarin u vraagt om uw dochter te zegenen, een kopie van de medische documenten van uw vrouw in Kroatië aangaande haar beenbreuk, een kopie van de briefwisseling tussen u en uw raadsvrouw aangaande de overlijdensakte van uw vader die u tevergeefs probeerde te bemachtigen, een kopie van foto's van de uitreiking van een attest van bijbelstudie.

Naar aanleiding van uw derde persoonlijk onderhoud maakte u enkele kleine opmerkingen over.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Waar u kenbaar maakte dat u liever niet heeft dat uw echtgenote over bepaalde aspecten inzake uw vluchtrelaas op de hoogte wordt gesteld, moet vastgesteld worden dat gelet op de hieronder uiteengezette motivering blijkt dat er geen enkel geloof kan gehecht worden aan uw relaas, waardoor er u in dit opzicht geen specifieke steunmaatregelen werden verleend en er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Allereerst kan er geen geloof worden gehecht aan de door u geschetste problemen die u kende in Iran. Dit blijkt uit het geheel aan onderstaande incoherente en tegenstrijdige verklaringen die u en uw vrouw lieten optekenen.

Zo beweerde u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud dat M. reeds een maand voor de confrontatie op 24 mordad 1395 (14 augustus 2016) lastig deed en beledigingen uitte in de winkel als uw vrouw alleen aanwezig was (NPO I p. 10, NPO II p. 3-4). Uw vrouw stelde tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud dat M. zich negen à tien keer had misdragen verspreid over een aantal weken vooraleer de fysieke confrontatie met u plaatsvond (NPO I S. p. 11-12). Tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud herhaalde uw vrouw aanvankelijk deze verklaring om dan even later te beweren dat ze M. op de dag van de confrontatie voor het eerst alleen in de winkel zag en dat er nooit eerder problemen met hem waren. Geconfronteerd met haar eerdere verklaringen stelde uw vrouw louter dat zij M. wel negen à tien keer in de winkel had gezien, maar telkens in uw aanwezigheid (NPO II p. S. p. 3-4).

Over wanneer u te weten kwam dat M. zich had misdragen ten opzichte van uw vrouw zijn de verklaringen van u en uw vrouw evenmin eenduidig. U verklaarde tijdens uw eerste en tweede persoonlijk onderhoud dat u pas na de fysieke confrontatie te weten kwam dat M. uw vrouw al enkele keren had lastig gevallen

in uw afwezigheid (NPO I p. 10, NPO II p. 4). Uw vrouw stelde echter aanvankelijk dat zij u vertelde dat M. haar lastig viel. Volgens haar verklaringen gaf u haar altijd de raad niet in discussie te gaan en de confrontatie uit de weg te gaan. Uw vrouw mocht slechts zo min mogelijk alleen in de zaak aanwezig zijn. Slechts na de confrontatie tussen u en M. mocht uw vrouw nooit meer alleen in de winkel aanwezig zijn (NPO I S. p. 12).

Voorts stelde u dat er bij uw arrestatie gezegd werd dat er een klacht tegen u was ingediend omwille van een vechtpartij (NPO I p. 10, NPO II p. 6). Uw vrouw stelde echter niet te weten waarover die klacht ging, en verklaarde dat dit niet gezegd werd tijdens uw arrestatie (NPO II S. p. 7).

U liet evenmin coherente verklaringen optekenen over de gebeurtenissen tijdens uw arrestatie. U verklaarde tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat u zou vrijgelaten worden, maar dat u werd tegengehouden door de persoon die u initieel was komen arresteren aan uw winkel. Daarop werd u terug naar uw cel gebracht door deze persoon en door de persoon die u wou vrijlaten (NPO I p. 12). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud schetste u echter een ander verloop van de omstandigheden. U verklaarde dat u onderweg naar buiten werd tegengehouden door de twee mannen die u waren komen arresteren aan uw winkel. U werd door die twee mannen terug naar uw cel gebracht. Verder gevraagd tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud naar wie u tegenhield in de gang, stelde u plots dat het slechts om één persoon ging. U werd door die ene persoon en door de persoon die u wou vrijlaten terug naar uw kamer gebracht en daar opgesloten (NPO II p. 8-9).

Over de daaropvolgende confrontatie met N. N. S. legde u tevens tegenstrijdige verklaringen af. Waar u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud stelde u dat u door hem geslagen werd in uw gezicht, had u hier niets over gezegd in uw eerste persoonlijk onderhoud, hij had u louter uitgescholden (NPO I p. 12, NPO II p. 14).

Dat u in de daaropvolgende periode verschillende keren werd aangehouden en meegenomen, kan evenmin voor waar aangenomen worden. Allereerst zijn de verklaringen van u en uw vrouw hieromtrent incoherent. Zo beweerde u dat u nog acht à negen keer werd meegenomen, een aantal keren hiervan was uw vrouw niet thuis en wist ze er niets van, een aantal keren was uw vrouw echter wel thuis en nadat u terug thuis kwam zag ze dat u aangedaan was en wist ze van uw arrestatie (NPO II p. 15-16). Hoewel uw vrouw aanvankelijk verklaarde tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud dat het om de zoveel tijd voorkwam dat u voor enkele uren verdween en onbereikbaar was (NPO I S. p. 10), en dit tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud herhaalde, stelde ze later tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud dat ze u slechts twee keer niet kon bereiken. Uw vrouw verklaarde bovendien niet te weten wat er op die momenten aan de hand was (NPO II S. p. 10). Verder stelde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud niet fysiek mishandeld te zijn tijdens de daaropvolgende aanhoudingen (NPO I p. 13). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud beweerde u echter soms wel een pak slaag in uw gezicht te hebben gekregen, soms zelfs meerdere malen (NPO II p. 15). Tot slot is het opmerkelijk dat u verweten werd deel uit te maken van de groep Al Ahvazi, hoewel u noch iemand uit uw omgeving daar ooit bij betrokken is geweest. Dat u verder geen enkele informatie over deze groep opzocht en hier zelfs nooit bij stil stond, hoewel u herhaaldelijk dergelijke beschuldigingen kreeg, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw bewering (NPO II p. 15-16, NPO III p. 4).

Voorts slaagde u er niet in coherente verklaringen af te leggen over de confrontatie die begon aan de school van uw zoon. Zo kon u geen eenduidig antwoord geven over wanneer deze confrontatie plaatsvond. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud beweerde u dat de confrontatie op 28 bahman 1396 (17 februari 2018) plaatsvond. U stelde deze datum exact te weten daar uw zoon drie dagen later van school werd gestuurd (NPO I p. 14). Nogmaals gevraagd naar de datum tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud stelde u dat het op 24 bahman (13 februari 2018) was gebeurd, of misschien iets eerder, of misschien aan het begin van de maand, zoals 5 bahman 1396 (25 januari 2018) (NPO II p. 16). Tijdens uw derde persoonlijk onderhoud hield u het dan weer algemeen op bahman 1396 (januari/februari 2018) en dacht u dat het misschien 28 bahman 1396 (17 februari 2018) was (NPO III p. 4). Uw vrouw wist verder niet wanneer in de maand bahman deze confrontatie plaatsvond (NPO II S. p. 12). Gezien deze confrontatie de aanleiding vormt voor uw vertrek uit Iran, is het opmerkelijk dat u deze gebeurtenis niet consequenter in de tijd kan plaatsen.

Dat de autoriteiten na uw vertrek uit Iran nog tweemaal bij uw zus en broer zijn langs geweest kan evenmin voor waar aangenomen worden. U wist hier immers bijzonder weinig over. Zo kon u niet vertellen wanneer ze waren langs geweest, noch hoeveel tijd er tussen de twee bezoeken zat (NPO I p. 15). Uw vrouw kon hier evenmin verdere details over geven (NPO II S. p. 15).

Uw houding ten opzichte van M. en de klacht die tegen u was ingediend draagt verder niet bij aan de geloofwaardigheid van uw problemen. Hoewel u M. nog op straat was tegengekomen, heeft u niet meer aan uw vrouw gevraagd of zij nog contact met hem gehad had, dat liet u koud (NPO II p. 17). Uw vrouw heeft evenmin aan u gevraagd of u nog contact had gehad met M. Ze dacht hier nooit aan en vond dit niet belangrijk (NPO II S. p. 11). Nochtans was de confrontatie tussen M. en uw vrouw de start van uw problemen (NPO II p. 17). Verder weet u niet of de klacht die tegen u was ingediend door N. N. S. een officiële klacht was en u heeft hier verder ook niet meer naar geïnformeerd (NPO II p. 13).

Gelet op voorgaande kan er geen geloof worden gehecht aan uw vluchtrelaas.

Dat u als kind gepest werd daar uw ouders afkomstig zijn uit Irak, kan niet beschouwd worden als uw actuele vluchtaanleiding, u bleef immers tot 4 of 5 ordibehesht 1397 (24 of 25 april 2018) in Iran (NPO I p. 5) en volstaat aldus niet om te gewagen van een actueel risico op vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade zoals omschreven in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat betreft uw verklaring na uw vertrek uit Iran samen met uw vrouw bekeerd te zijn tot het christendom dient er vastgesteld te worden dat u niet kon overtuigen omwille van een diepere overtuiging te zijn bekeerd tot het christendom en dit omwille van onderstaande redenen.

Allereerst legde u tegenstrijdige verklaringen af over de rol van de islam in uw leven en dat van uw vrouw voor uw vertrek uit Iran. Zo stelde u de laatste keer aan de ramadan te hebben deelgenomen in het jaar na de dood van uw moeder, die in 1391 (2012/2013) overleed. Daarnaast deed u niet regelmatig uw dagelijks gebed (NPO III p. 8). Uw vrouw stelde echter dat u meedeed aan de ramadan en het dagelijks gebed tot aan uw vertrek uit Iran (NPO III S. p. 5). Uw vrouw verklaarde uit vrees een zonde te begaan de islam te hebben gepraktiseerd in Iran, hoewel ze haar dagelijks gebed niet volledig deed en de ramadan geen volledige maand volhield (NPO III p. 3). U stelde echter dat uw vrouw zes maanden tot een jaar voor jullie vertrek uit Iran stopte met haar oude geloof te beleven (NPO III p. 9).

Verder is het opmerkelijk, daar een verandering van geloof een ingrijpende gebeurtenis is in iemands leven, dat uw vrouw niet weet waarom u eerst niet wou deelnemen aan de bijeenkomsten in het opvangcentrum in Bosnië en waarom u nadien wel wenste deel te nemen. U sprak hier ook niet over met uw vrouw, ook niet nadat uw vrouw een gedragsverandering bij u opmerkte (NPO III S. p. 6). Daarbij aansluitend dient er gewezen op de lichtzinnige manier waarmee u met de bijeenkomsten van K. omging, u nam immers enkel deel nadat K. u wees op het feit dat u er op elk moment kon uitstappen. U luisterde enkel en dacht aan niets tijdens de bijeenkomsten (NPO III p. 9-10). Uw vrouw kon evenmin overtuigen in haar redenen om deel te nemen aan de bijeenkomsten van K. Ze was slechts aanwezig op zeven à acht bijeenkomsten. Gevraagd naar waarom ze uiteindelijk toch deelnam, stelde ze geraakt te zijn door een stuk uit de bijbel dat haar rust gaf. Verder gepeild om welk stuk uit de bijbel het ging, kwam uw vrouw niet verder dan algemeen te stellen dat het over de liefde ging (NPO III S. p. 8). Er kwamen nog andere passages aan bod tijdens de bijeenkomsten, maar hier kon uw vrouw zich evenmin iets over herinneren (NPO III S. p. 8).

U slaagde er verder niet in coherente verklaringen af te leggen over uw houding ten opzichte van het christendom op het moment dat u het verlossingsgebed werd voorgelezen. U beweerde aanvankelijk dat dit verlossingsgebed als een opluchting aanvoelde, u voelde zich beter en had geen schrik meer van de incidenten uit uw verleden. Gevraagd of u dan overtuigd was van het christendom op dat moment repliceerde u echter van niet, u had nog twijfels en dacht dat het christendom misschien een leugen kon zijn (NPO III p. 10). Uw vrouw verklaarde dat u wel degelijk volledig overtuigd was van het christendom toen u het verlossingsgebed ontving, hoewel ze niet goed wist waarom u met het verlossingsgebed had ingestemd (NPO III S. p. 8). Uw vrouw verklaarde zelf met het verlossingsgebed te hebben ingestemd omdat ze niet meer bang wou zijn en u wou volgen (NPO III S. p. 8). U stelde echter dat u dacht dat uw vrouw enkel instemde om er van af te zijn en met rust gelaten wilde worden, wat evenmin wijst op een diepgaande religieuze overtuiging (NPO III p. 10). U verklaarde dat uw vrouw nog niet klaar was om uit de islam te stappen, hoewel u tegelijkertijd beweerde dat uw vrouw zes maanden tot een jaar voor jullie vertrek uit Iran stopte met haar geloof te beleven (NPO III p. 9-10).

Voorts is het opmerkelijk dat u uw doop aanduidt als het moment waarop u tot het christendom toetrad, maar dat u zich slechts een van de vragen kan herinneren waarop u moest antwoorden tijdens uw doopritueel (NPO III p. 15). Uw vrouw herinnerde zich evenmin wat er gezegd werd (NPO III S. p. 12).

U kon verder weinig vertellen over K., de persoon die u inwijdde in het christendom. U wist enkel dat hij gedoopt was in Turkije twee tot drie jaar geleden, maar wist niets over zijn motief om zich te bekeren, noch waar hij zijn kennis als prediker vandaan haalde (NPO III p. 15). Uw vrouw kon hier evenmin meer informatie over geven (NPO III S. p. 8).

Gelet op het geheel aan voorgaande vaststellingen dient besloten te worden dat u en uw vrouw zich louter uit opportunistische overwegingen in een christelijke geloofsgemeenschap begeven met het oog op het verwerven van de vluchtelingenstatus en heeft u aldus niet aannemelijk gemaakt dat u noch uw vrouw zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als een christen zullen manifesteren.

Wat betreft uw online-activiteiten dient vastgesteld te worden dat gelet op het opportunistische en aldus onoprechte karakter van uw bekering tot het christendom, er verwacht kan worden dat u uw religieus getinte bijdragen op uw Instagramaccount verwijderd, alsook de foto's en video's die u daar postte van uw aanwezigheid op religieuze bijeenkomsten. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielzoekers. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat de asielzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, zoals hierboven reeds vastgesteld, niet aannemelijk gemaakt –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Wat betreft de video over het doopsel van u en uw vrouw dat op YouTube geplaatst werd, kan eenzelfde conclusie getrokken worden.

De documenten die u neerlegde kunnen geen ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen. Aan uw identiteit, nationaliteit en familiesamenstelling wordt niet getwijfeld. Het attest van jullie christelijke activiteiten in Kroatië en het certificaat van jullie doopsel wijzen louter op jullie aanwezigheid aldaar en laten niet toe enige conclusie te formuleren aangaande de ware beweegredenen van jullie aanwezigheid. Eenzelfde conclusie kan getrokken worden wat betreft de attesten van het Christian Center, de attesten van jullie bijbelstudie, de video van een van de vieringen van het Christian Center waarop jullie aanwezig waren en de treintickets die u neerlegde. Uit de foto van de grafsteen van uw ouders kan geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Eenzelfde conclusie kan getrokken worden wat betreft de briefwisseling tussen u en uw raadvrouw omtrent de overlijdensakte van uw vader. Wat betreft de foto's van uzelf die u neerlegde van voor en na het incident waarop u vermagerd bent, dient vastgesteld dat deze foto's geen informatie kunnen bieden over de context waarin zij getrokken zijn. Dat uw vrouw medische zorgen kreeg in Kroatië omwille van een beenbreuk wordt niet betwist. Wat betreft het doktersattest van 16.02.2021 waarin beschreven wordt dat u onderzocht werd in het kader van fysieke foltering en seksueel geweld en waarin bepaalde letsels werden vastgesteld, dient opgemerkt dat dit attest, opgemaakt op basis van uw eigen verklaringen, geen informatie kan geven over de ware context waarin deze verwondingen werden opgelopen. De video's van uw doopsel en uw aanwezigheid in het Christian Center, die te vinden zijn op de USB stick, werden al besproken.

De opmerkingen die u overmaakte na het plaatsvinden van uw derde persoonlijk onderhoud zijn niet van die aard dat ze bovenstaande vaststellingen kunnen wijzigen.

Het verzoek om internationale bescherming van uw echtgenote werd eveneens afgewezen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

- De beslissing ten aanzien van verzoekster, S.A., luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 17/07/2019
Overdracht CGVS: 11/08/2020*

U werd een eerste maal gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 17 februari 2021 van 13u57 tot 18u02, bijgestaan door een tolk Farsi. Uw advocaat meester El Khoury loco meester Hardy was gedurende het volledige persoonlijke onderhoud aanwezig. U werd een tweede maal gehoord op het CGVS op 5 mei 2021 van 13u48 tot 17u24 bijgestaan door een tolk Farsi. Uw advocaat meester El Khoury loco meester Hardy was gedurende het volledige persoonlijke onderhoud

aanwezig. U werd een derde maal gehoord op het CGVS op 24 juni 2021 van 13u42 tot 17u35 bijgestaan door een tolk Farsi. Uw advocaat meester Duchez loco meester Hardy was gedurende het volledige persoonlijke onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraanse nationaliteit te hebben en bent afkomstig uit Shushtar, Khuzestan. In 1385 (Perzische tijdsrekening, 2006/2007 volgens de westerse tijdsrekening) trouwde u met A. A. (O.V. (...)), wiens ouders van Iraakse origine zijn en waarmee u twee kinderen heeft, A. A. (O.V. (...)) en S. A. (O.V. (...)). Uw schoonvader had een supermarkt waar uw man sinds 1393 (2014/2015) voltijds werkte. U woonde samen met uw man in het huis van uw schoonvader, langs de winkel. U was regelmatig voor enkele uren alleen in de winkel wanneer uw man aankopen ging doen. Op 24 mordad 1395 (14 augustus 2016) werd u door uw man afgezet aan de winkel, zodat hij dergelijke aankopen kon gaan doen. Terwijl uw man weg was, kwam M. K. K. de winkel binnen. Hij was al eerder in de winkel geweest, maar altijd in aanwezigheid van uw man. Ditmaal was u de eerste keer alleen met hem in de winkel. Hij begon u lastig te vallen over de etnie van uw man en uitte beledigingen naar uw man toe. Ongeveer een kwartier nadat hij de winkel had verlaten, stond M. opeens opnieuw in de winkel, samen met twee andere mannen. Hij begon te roepen dat de door hem eerder die dag gekochte kaas bedorven was en dat u de kaas moest terugnemen. U legde hem rustig uit dat u dat niet kon doen, daar de vervaldatum nog niet bereikt was en hij het product al had opengemaakt. M. nam hier echter geen genoegen mee en bleef roepen en tieren, waarbij hij opnieuw de etnie van uw man beledigde. Op een bepaald moment liep M. naar buiten en zag u dat hij samen met de twee andere mannen van plan was om stenen door de ruit te gooien. Op dat moment kwam uw man net terug. Uw man zag wat er stond te gebeuren en begon te roepen om hen tegen te houden. Daarop keerden de drie personen zich naar uw man en ontstond er een gevecht. Na een tijdje liepen de twee andere mannen weg en bleef uw man alleen over met M. Ondertussen waren er enkel omstaanders genaderd die probeerde om uw man en M. uit elkaar te halen. M. dreigde daarop dat hij uw man nog wel zou terugpakken, dat zijn oom hier van zou horen en dat hij jullie het leven zuur zou maken. Daarop vertrok hij. Uw man kwam daarop de winkel binnen en nadat hij wat afgekoeld was, legde u hem uit wat er gebeurd was. Een tijdje later stopte er een wagen voor de deur, drie personen stapten uit en één iemand kwam de winkel binnen en vroeg naar uw man. Er was een klacht tegen hem ingediend door een geestelijke, genaamd N. S. Uw man wou eerst een aanhoudingsbevel zien, waarop die persoon dreigde dat uw man sowieso moest meegaan. Uw man weigerde en begon in discussie te gaan. Daarop kwamen de twee personen die buiten aan het wachtten waren de zaak binnen en begonnen uw man naar buiten te slepen. Terwijl ze uw man in de auto probeerden te sleuren kreeg hij pepperspray in zijn ogen. Uw schoonvader die het tumult had gehoord, kwam naar buiten gelopen en probeerde uw man te helpen. Hij werd echter geduwd en viel hard op de grond. U was in paniek en belde uw schoonbroer, de broer van uw man. U legde hem uit wat er gebeurd was en vroeg hem naar u toe te komen, wat hij deed. Uw schoonbroer heeft daarop uw schoonvader naar het ziekenhuis gebracht. Daar bleek dat zijn bekken gebroken waren. Uw schoonbroer vroeg waar uw man was, maar u zei het niet te weten. Uw schoonbroer droeg u op naar huis te gaan en de winkel te sluiten, hij zou de rest verder zelf regelen. U belde uw schoonbroer wel nog op in het ziekenhuis, maar hij was bezig met de opname van uw schoonvader en wou geen blok aan zijn been zijn. De daaropvolgende dagen wist u niet waar uw man was. Drie dagen later kwam uw man rond de middag terug thuis. U zag dat hij een wrak was, maar uw man wou niet vertellen waar hij was geweest of wat er was gebeurd. U belde uw schoonbroer op en lichtte hem in over de terugkomst van uw man, en vroeg hem naar uw huis te komen, wat uw schoonbroer deed. Daar had hij een kort gesprek met uw man, waarna hij weer vertrok. U weet niet wat er gezegd werd. Drie dagen later ging uw man zijn vader bezoeken in het ziekenhuis. Ongeveer twee weken later overleed uw schoonvader alsnog aan zijn verwondingen. 20 dagen na het overlijden van uw schoonvader deed uw man de winkel opnieuw open. Die dag begaf u zich naar de winkel, maar daar aangekomen zag u dat de winkel toch gesloten was. U probeerde tevergeefs uw man te bereiken, maar zijn gsm stond uit. Toen hij terugkwam, vroeg u hem waar hij was geweest en waarom de zaak niet open was, maar uw man wou u niets vertellen. Ongeveer anderhalf jaar later bent u samen met uw man en zoon verhuisd naar een ander huis, daar het huis van uw schoonvader na zijn overlijden verdeeld moest worden over de kinderen.

In bahman 1396 (februari/maart 2018) moest uw man uw zoon van school gaan ophalen. Na de middag kreeg u echter plots telefoon van school dat uw zoon daar nog steeds stond en of iemand hem kon komen ophalen. U maakte zich zorgen en vertrok meteen met een taxi naar de school van uw zoon. Onderweg probeerde u tevergeefs uw man te bellen. U nam uw zoon mee naar huis en 's avonds, rond 18u00-18u30, kwam uw man terug thuis. Hij was heel erg opgefokt en overstuurd, waardoor u hem bijna geen vragen durfde stellen. Hij zei dat hij het beu was en op die manier zijn leven niet kon verderzetten. Toen u vroeg waarom hij jullie zoon niet was gaan ophalen, antwoordde uw man dat hij werd weggeroepen of werd

meegenomen. U wist dat het op ruzie zou uitdraaien als u verder zou doorvragen, dus zweeg u. Drie dagen later kreeg u telefoon van de school van uw zoon met de vraag naar school te komen om iets te bespreken. U ging er samen met uw man naartoe. Daar kreeg u te horen dat u uw zoon van school moest halen, daar uw man drie dagen eerder voor een incident had gezorgd voor de school door zijn aanhouding en er enkele ouders klacht hadden ingediend. U en uw man waren erg overstuur van dit nieuws. U vroeg aan uw man waarom hij was aangehouden, maar uw man weigerde te antwoorden. 's Avonds vertelde uw man dat hij besloten had om Iran te verlaten. Als u niet met hem zou meegaan, dan zou hij toch vertrekken samen met uw zoon. Twee dagen later kwam u tot de conclusie dat u toch mee moest vertrekken uit Iran.

Op 4 of 5 ordibehesht 1397 (24 of 25 april 2018) verliet u Iran samen met uw man en zoon. U reisde naar Servië, waarna u ongeveer 10 dagen later verder trok naar Bosnië. In het opvangcentrum in Bosnië kwam u in contact met K., een andere Iraniër, die u het christendom leerde kennen. Toen u nog in Iran verbleef, deed u wel af en toe uw dagelijks gebed en soms nam u deel aan de ramadan. U vreesde een zonde te begaan als u niet deelnam aan de islamitische tradities en voorschriften. K. predikte aan andere Iraniërs in het opvangcentrum waar u verbleef. Uw man was initieel niet geïnteresseerd om deze bijeenkomsten te volgen, maar begon dit na een tijdje toch te doen. Zelf nam pas later deel aan deze bijeenkomsten, nadat u zag dat het gedrag van uw man in positieve zin veranderd was. U werd geraakt door een stuk over de liefde uit de bijbel dat K. voorlas, het gaf u rust, u vond het mooi. Na ongeveer twee maanden in Bosnië stelde K. voor om het verlossingsgebed aan u en uw man voor te lezen. U stemde hier mee in omdat u niet bang meer wou zijn en uw man wou volgen.

Na twee maanden vertrok u samen met uw man en zoon uit Bosnië. Onderweg in Kroatië brak u uw been en werd u door de smokkelaar achtergelaten in het bos. U slaagde er uiteindelijk in Zagreb, Kroatië, te geraken, waar u zich aanmeldde bij de asielinstanties en om internationale bescherming vroeg op 23 juli 2018. Ongeveer 20 à 30 dagen na uw aankomst in Kroatië kwam u in het opvangcentrum in contact met S. en T., de pastoors van een kerk. Een andere Iraanse familie in het opvangcentrum ging reeds naar hun kerk en via hen werd u uitgenodigd om tevens deel te nemen aan de vieringen, waar zowel u als uw man op in gingen. U kon echter nog niet zelf deelnemen aan de vieringen daar uw been nog in het gips lag. Uw man ging wel mee naar de vieringen en vertelde bij terugkomst wat hij daar had gezien en gehoord. Daarnaast kwamen de twee pastoors ook in het centrum over de vloer. Uzelf nam twee à drie maanden later voor het eerst deel aan een viering in de kerk. U was blij met wat u daar zag, vooral dat u liederen in verschillende talen kon zingen daar. Twee of drie weken nadat u naar de kerk was beginnen gaan en drie à vier maanden nadat uw man naar de kerk was beginnen gaan, spraken u en uw man jullie wens uit om gedoopt te worden. U wou dat uw zonden vergeven werden en dat u zonder zonden een nieuw leven kon beginnen, net als uw man. Nadat jullie beiden een wekelijkse bijbelcursus volgden gedurende twee à drie maanden werd u uiteindelijk gedoopt op 17 februari 2019. Uw doopsel werd gefilmd door een van de aanwezigen, A. Bij het verlaten van Kroatië zou u vernemen dat dit filmpje op YouTube geplaatst werd.

Zeven à acht maanden na uw vertrek uit Iran kreeg uw man van zijn zus te horen dat de Iraanse autoriteiten nog twee maal bij uw schoonbroer en oudere schoonzus waren langs geweest op zoek naar uw man. Hun huis werd tevens doorzocht.

In Kroatië werden zowel uw eerste verzoek als uw volgende verzoek om internationale bescherming geweigerd. Ook het beroep dat u hiertegen aantekende werd in juni 2019 geweigerd. U vond opnieuw een smokkelaar die u naar Italië wou brengen en nog in juni 2019 verliet u Kroatië. Onderweg werd u opgepakt door de Sloveense politie, waarna u ongeveer 20 dagen in een gesloten centrum zat. Uiteindelijk kon u ook daar vertrekken en bereikte u via Italië en Frankrijk België op 16 juli 2019. Op 17 juli 2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Een week na uw aankomst in België nam uw man deel aan een viering in de kerk van 'the city of the living god church'. Uzelf nam later ook deel aan vieringen in deze kerk. Later schakelde u over naar het Christian Center. U volgt tevens bijbelstudie binnen deze kerk. Op 16 januari 2020 werd uw dochter S. geboren in België.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u volgende documenten neer: uw shenasnameh (geboorteboekje) en de shenasnameh van uw man en zoon, het doopcertificaat van u, uw man en uw zoon, een kopie van een attest van the city of the living god church d.d. 19.08.2019, een kopie van een attest van het Christian Center d.d. 11.02.2021 en 17.06.2021, een kopie van een attest van deelname aan bijbelstudie van u en uw man d.d. 11.02.2021, een kopie van een attest van de kerk in Kroatië waar jullie deel van uit maakten, een kopie van foto's van kerkvieringen en van jullie doopsel in Kroatië, een

kopie van foto's van de kerk in Brussel en de kerk in Turnhout, een kopie van enkele screenshots van uw Instagrampagina, een kopie van de begraafplaats van uw schoonouders, een kopie van enkele foto's van uw man van voor en na het incident waarop hij vermagerd is, een kopie van een foto van een voor u onbekende man, een kopie van de geboorteakte van uw dochter S., enkele treintickets van uw reizen naar de vieringen in Turnhout, een USB stick waarop filmpjes van uw doopsel staan en een filmpje waarin uw man vraagt om uw dochter te zegenen, een kopie van uw medische documenten in Kroatië aangaande uw beenbreuk, een kopie van de briefwisseling tussen uw man en uw raadvrouw aangaande de overlijdensakte van uw schoonvader die uw man tevergeefs probeerde te bemachtigen en een kopie van foto's van de uitreiking van een attest van bijbelstudie aan uw man.

Naar aanleiding van uw eerste en tweede persoonlijke onderhoud maakte u enkele opmerkingen over.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit het geheel van uw verklaringen blijkt dat u uw verzoek steunt op dezelfde motieven zoals aangehaald door uw echtgenoot. In het kader van het door hem ingediende verzoek werd er een weigeringsbeslissing genomen die als volgt luidt:

[idem motivering bestreden beslissing A.A.]

Uw documenten die hierboven reeds besproken werden kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen.

De opmerkingen die u overmaakte wat betreft de notities van uw eerste en tweede persoonlijk onderhoud zijn niet van die aard dat ze een ander licht kunnen werpen op bovenstaande vaststellingen.

Aldus wordt uw verzoek om internationale bescherming eveneens afgewezen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekers voeren een appreciatiefout en een schending aan van de volgende bepalingen:

*"- de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen ;
- het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt ;"*

Verzoekers gaan niet akkoord met de bestreden beslissing en brengen algemene informatie aan over:

- de vervolging van christenen in Iran (verzoekschrift, stukken 4-12, RvV 9 januari 2020, nr. 231 027; COI Focus "Iran. De situatie van bekeerlingen tot het christendom" van Cedoca van 16 april 2019; COI Focus "Iran. De behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten" van Cedoca van 30 maart 2020);
- de monitoring en onderdrukking van sociale netwerkgebruikers in Iran (verzoekschrift, stuk 13);
- de ambivalentie in de Iraanse samenleving (verzoekschrift, stukken 14-16);

- de situatie van Arabieren in Iran als etnische minderheid (verzoekschrift, stukken 17-20).

Verzoekers stellen dat dossiers van christenen, zelfs van zij die beweren christen te zijn, met een verhoogde zorgvuldigheid moeten worden behandeld, aangezien een objectief risico bestaat van vervolging bij terugkeer. Er is een *“doordringend antiwesters discours in Iran”*. Uit niets blijkt dat de Iraanse autoriteiten de oprechtheid van de bekering en handelingen zouden nagaan of de diepere overtuiging van verzoekers en dan beslissen of de persoon al dan niet problemen zal ondervinden in Iran, integendeel. Dit is een loutere veronderstelling van de commissaris-generaal, wat niet mag voor zo’n fundamentele kwestie, rekening houdend met de risico’s die verzoekers lopen. De relevante kwestie is te weten of de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van de bekering. Indien zij weten dat verzoekers zich bekeerden en zich als christenen voorstelden of gedroegen, dan bestaat er een hoog risico op vervolging. De Iraanse autoriteiten hebben de mogelijkheid en kunnen zich informeren, sociale netwerken nakijken om te weten welke Iraniërs zich hebben bekeerd in het buitenland. De commissaris-generaal heeft geen enkele informatie over gedwongen terugkeer vanuit België naar Iran. De COI is gebaseerd op vrijwillige terugkeer. Er wordt niet vermeld indien de terugkeerders een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend, noch voor welke motieven, noch of zij zich als bekeerlingen voorstelden. Uit de informatie blijkt trouwens dat de enkele gedocumenteerde gedwongen terugkeerders problemen ondervonden. Het verslag waarop Cedoca steunt om het risico te nuanceren is niet beschikbaar of bestaat zelfs niet, wat in strijd is met het recht op tegenspraak en de rechten van verdediging.

In de COI wordt gewezen op het feit dat de Iraanse autoriteiten zeer actief zijn in de monitoring van sociale netwerken. Hun controle neemt toe.

De Iraanse samenleving is bijzonder omdat zij op alle niveaus zeer ambivalent is. Hoewel de door de Iraanse autoriteiten verplichte islam door veel Iraniërs wordt gepraktiseerd, zijn er in feite bijna 1 miljoen christenen in Iran. Vrijheid van godsdienst bestaat in beginsel, maar de realiteit is heel anders. Het aantal Iraniërs dat zich tot het christendom heeft bekeerd, neemt toe en de illusie van een strikt islamitisch politiek regime dat door de Iraanse autoriteiten is ingesteld, strookt niet met de realiteit van de Iraanse onderdanen. Het is geen zeldzame gebeurtenis dat een Iraniër zich bekeerd. Hoewel het aantal christenen in Iran en het aantal bekeringen tot het christelijk geloof lijken toe te nemen, wordt het geloof nog steeds in het geheim beleden. Het wordt gezien als een Westerse invasie. Het aantal betekent niet dat er geen risico's zijn en nog minder dat de Iraanse autoriteiten ze aanvaarden, integendeel. Hoe meer nieuwe christelijke bekeerlingen er zijn, hoe meer de autoriteiten zich bedreigd voelen en hoe meer zij daartegen moeten optreden.

Verzoeker verklaarde dat hij omwille van zijn Irakese afkomst problemen kende in Iran. Het administratief dossier bevat geen informatie over de situatie van Arabieren in Iran en over de etnische minoriteit van *“ahwazis”* waartoe verzoeker behoort. Door dit gebrek aan onderzoek konden verzoekers verklaringen niet worden geanalyseerd in het licht van de algemene context en de bestaande situatie in Iran, hetgeen de geloofwaardigheid van de aangevoerde vervolging vergroot. De Arabieren vormen 2% van de Iraanse bevolking. Etnische minderheden, waaronder Arabieren, worden in Iran behandeld als tweederangsburgers, doelwit op basis van hun identiteit en uitgesloten van onderwijs, gezondheidszorg en andere basisdiensten. Regio's waar minderheden wonen, zoals Khuzestan, Koerdistan en Sistan-Baluchestan, blijven onderontwikkeld, met hogere armoedeniveaus en slechtere gezondheidszorgresultaten. Deze ongelijkheden hebben bijgedragen tot grote ontevredenheid en wrok, zoals blijkt uit de arrestatie van duizenden vreedzame demonstranten in deze regio's. Uit gevangenisgegevens blijkt dat ten minste driekwart van de Iraanse politieke gevangenen tot etnische minderheden behoren.

Verzoeker vreest bij een terugkeer naar Iran te worden vervolgd omwille van een opeenstapeling van elementen, waarvan een aantal niet worden betwist door de commissaris-generaal:

- *Het feit dat verzoekers afkomstig zijn van Khuzestan;*
- *Het feit dat verzoeker een etnisch arabier is;*
- *Het feit dat verzoekers gedoopt zijn ;*
- *Het feit dat verzoekers aangesloten zijn bij de Christian Center;*
- *Het feit dat verzoekers doop op Youtube zienbaar is;*
- *Het feit dat verzoekers instagramaccounts religieus berichten inhoudt;*
- *Het feit dat verzoeker in België asiel heeft gevraagd;*
- *Het feit dat verzoeker kennis beschikt over het christendom;*
- *Het feit dat geloven in het christendom in Iran risico's brengt;*

Deze elementen volstaan om aan te tonen dat er een reëel en persoonlijk risico op vervolging bestaat in hoofde van verzoekende partij."

Verzoekers zijn, in de ogen van de Iraanse autoriteiten, christenen, bekeerd, actief op sociale media en proberen andere personen te bekeren. Het feit dat de oprechtheid van hun bekering in twijfel wordt getrokken is irrelevant. *"In het onderhavige geval, algemene informatie over de ernstige onderdrukking van tegenstanders van het Iraanse regime en het extreem vijandige sociale klimaat ten aanzien van activiteiten tegen de islamitische religie (door bekeerde christenen), samen met de druk geuit op ethnische minoriteiten, zoals arabieren, moet ertoe brengen een zeer hoge mate van voorzichtigheid en de verzoeker het voordeel van de twijfel te verlenen."* Zij verwijzen naar artikel 48/3, § 5, van de Vreemdelingenwet, UNHCR's "Guidelines" en rechtspraak van de Raad (RvV 24 juli 2020, nr. 238 966; RvV 24 april 2019, nr. 220 190; RvV 29 januari 2014, nr. 117 784; RvV 24 januari 2014, nr. 117 536; RvV 22 december 2009, nr. 36 527). *"Het staat vast dat indien de Iraanse overheden op de hoogte zijn/worden van verzoekers overtuigingen en activiteiten, zij vervolgd zouden worden. Hoewel sommige elementen van hun verhaal als niet geloofwaardig zijn bevonden door verwerende partij, blijft het een feit dat de hele situatie van verzoekers - en het bewijsmateriaal - moeten worden geanalyseerd om hun behoefte aan bescherming te kunnen beoordelen".*

"Het CGVS wijst op secundaire elementen van verzoekers asielaanvraag om daaruit af te leiden dat het niet gelooft in de oprechte bekering van verzoekers en niet gelooft in de problemen die ondervonden werden omwille van de etniciteit van verzoeker.

Dit is niet de juiste aanpak.

Het CGVS had zich eerst moeten informeren naar de bekering van verzoekende partij, naar haar kennis en verwachtingen van de christelijke religie, naar haar godsdienstige overtuigingen, naar haar religieuze dagelijkse praktijken en hoe de religie zich in haar dagelijks leven uitdrukt om uiteindelijk te kunnen vaststellen of deze al dan niet overtuigd is door de bekering van verzoekende partij. Dit werd niet gedaan maar er werd enkel gekeken naar secundaire en oppervlakkige elementen die in se geen diepe overtuigingen kunnen bewijzen.

Vervolgens, in gevallen waarin twijfel bestaat over de realiteit van bepaalde feiten of over de oprechtheid van verzoekende partij, neemt de uitdrukking van die twijfel niet weg dat men zich moet ondervragen over het bestaan van een vrees voor vervolging, die ondanks die twijfel voldoende kan worden aangetoond aan de hand van de elementen van de zaak die als vastgesteld worden beschouwd.

Zelfs als bepaalde "grijze zones" na dit beroep zouden blijven bestaan, vanwege de lange periode die is verstreken sinds de vaststelling van bepaalde feiten, moet de vluchtelingenstatus worden toegekend in het licht van de hieronder genoemde factoren of moet op zijn minst worden vastgesteld dat de analyse die de verweerder heeft uitgevoerd, ontoereikend is.

Verzoekers hebben zich oprecht ingespannen om hun verzoek te onderbouwen met alle elementen waarover ze beschikken, hebben consistente en aannemelijke verklaringen afgelegd.

Een zorgvuldige en voorzichtige analyse leidt ertoe te besluiten dat - niettegenstaande de motivering van de bestreden beslissing - verzoekers erkend dienen te worden als vluchtelingen."

Verzoekers merken op dat de motivering van de bestreden beslissing voor verzoekster een "copy-paste" is van de beslissing van verzoeker. Zij wensen verschillende elementen recht te zetten. De motivering van de bestreden beslissingen wordt tegengesproken op belangrijke elementen van hun relaas.

- Over de problemen in Iran

De bestreden beslissing verwijst naar *"incoherente en tegenstrijdige verklaringen"* van verzoekers om te concluderen dat er geen geloof gehecht kan worden aan de door verzoekers geschetste problemen.

Verzoekers zijn niet eenzelfde persoon. Zij hebben de gebeurtenissen op twee verschillende manieren beleefd, als twee verschillende mensen met hun eigen visies en standpunten. Geringe verschillen in standpunt zijn normaal wanneer er evenveel versies van een verhaal zijn als er protagonisten zijn. De vraag die moet worden gesteld is of de *"inconsistenties en tegenstrijdigheden"* van dien aard zijn dat zij twijfel doen rijzen aan de aannemelijkheid van de twee versies. Dit is duidelijk niet het geval, aangezien de verschillen waarop de bestreden beslissingen wijzen slechts secundaire en onbelangrijke elementen van het verhaal zijn, minimale verschillen die kunnen worden verklaard door de pluraliteit van de verhalen en actoren.

Het zijn volgens verzoekers details waarom er geen geloof wordt gehecht aan het hele incident met M.K.K. en de daaropvolgende vervolgingen.

De details, die hieronder zullen worden uitgelegd zijn afzonderlijk en zelfs in hun geheel in aanmerking genomen, onvoldoende om aan verzoekers relaas te twijfelen. Ze werden in totaal 24 uren geïnterviewd bij het Commissariaat-generaal. Hun relaas is in het algemeen coherent, overeenstemmend en geeft blijk van een echt gevoel van ervaring. De appreciatie van de bestreden beslissing is onredelijk.

Over de periode van intimidatie van M.K.K., herhalen verzoekers hun relaas dat hij een reguliere klant was, die vaak naar hun winkel kwam. Verzoekster verklaarde dat zij hem persoonlijk 9 à 10 keer bediende. De andere keren, zorgde haar man ervoor. *“Wanneer hij hem bediende wil niet zeggen dat zijn man niet aanwezig was in de winkel, enkel dat zij aan de kassa was”*. M.K.K. was lastig tegenover verzoekster wanneer verzoeker niet in de omgeving was. Op 24 mordad 1395 was verzoekster voor de eerste keer helemaal alleen in de winkel, zonder verzoeker in de omgeving. Op die dag gebeurde het incident. Verzoeker wist voor het incident niet dat een klant verzoekster lastigviel maar kende de details niet: hij wist niet wie het was, waarom, wat er gezegd werd. Verzoekster sprak er niet in detail over. Verzoeker gaf, in het algemeen, de raad niet in discussie te gaan en verzoeker deed ook alles om verzoekster, in het algemeen, zo weinig mogelijk alleen in de zaak te laten. Er bestaan geen tegenstrijdigheden in hun verhalen over M.K.K. en zijn intimidatie in hun winkel.

Over de arrestatie op 24 mordad 1395 steunt de bestreden beslissing op details om de arrestatie van verzoeker in twijfel te trekken. Er werd aan verzoeker mondeling gezegd dat een klacht ingediend werd tegen hem. Verzoekster heeft dit ook gezegd. Verzoekster heeft niet gehoord waarom een klacht werd ingediend. Er werd wel gezegd dat een klacht ingediend werd. De verklaringen zijn vervolgens niet tegenstrijdig. Dit element is op zich onvoldoende om het hele relaas te twijfelen.

Over de poging tot vrijlating van verzoeker tijdens zijn arrestatie herneemt verzoeker zijn verhaal. Verzoeker werd door één van de twee personen die hem kwamen arresteren bij zijn winkel, in de gang tegengehouden en teruggebracht naar zijn cel.

Over de daaropvolgende confrontatie met N.N.S., bevestigt verzoeker dat hij in het gezicht geslagen werd door N.N.S. Verzoeker heeft het bij zijn vrij relaas niet expliciet vermeld, maar sprak over een agressieve houding van N.N.S. Dit is niet tegenstrijdig.

Aan de daaropvolgende arrestaties wordt geen geloof gehecht, omdat verzoekers verklaringen niet coherent zijn wat het aantal keren betreft dat verzoekster verzoeker niet kon bereiken. Gelet op de inhoud van de verklaringen van verzoeker over zijn arrestaties en wat hij daar heeft meegemaakt, zijn zo'n details manifest onredelijk. Bovendien bestaan er geen tegenstrijdigheden tussen verzoekers verklaringen. Verzoeker werd verschillende keren meegenomen maar, verzoekster was daarvan niet altijd op de hoogte. Twee keer heeft ze verzoeker niet kunnen bereiken, de andere keren zag ze verzoeker in een slechte staat thuis komen en wist ze vervolgens dat er iets gebeurd was. Verzoeker werd ondervraagd en soms kreeg hij enkele slagen in zijn gezicht, maar dit was niets in vergelijking met wat hem gedurende zijn eerste arrestatie aangedaan werd. Daarom sprak verzoeker over *“mentale martelingen”* en geen *“fysieke mishandelingen”*. Verzoeker weet wat de Al Ahvazi groep is, maar wist niet waarom hij beschouwd werd als lid van die groep. Zoals hij heeft uitgelegd, omdat hij beschuldigd werd lid van die groep te zijn, probeerde hij zo weinig mogelijk linken met hen te hebben. Als hij vragen over hen begon te stellen of zich zou informeren, zou het een kans zijn voor zijn vervolgers om hem te beschuldigen. Hij wou afstand van hen nemen en heeft zich niet in detail over hen geïnformeerd.

Over de confrontatie op school verwijt de bestreden beslissing verzoeker geen duidelijk antwoord te geven over wanneer deze confrontatie plaatsvond. Verzoeker bevestigt wat hij gedurende zijn eerste en laatste interview gezegd heeft: de confrontatie vond plaats op 28 bahman 1396. Tijdens het tweede gehoor was verzoeker moe. De vraag werd op het einde van een interview van 4 uren gesteld. Verzoeker kon bijgevolg niet meer op de precieze datum komen. Hij vermeldde het ook dat hij zich moeilijk kon concentreren. Hij vermeldde toch bahman 1396. Verzoekster was consistent in haar verklaringen en zei telkens dat het in de maand bahman plaatsvond.

De bestreden beslissingen stellen dat verzoekers weinig informatie hebben over het gedrag van de autoriteiten na hun vlucht. Zoals verzoeker het meermaals heeft gezegd, zijn er geen contacten meer tussen hem en zijn familie. Zijn broer heeft hem met de dood bedreigd en beschouwd hem schuldig voor de dood van hun vader. Verzoekers zus wil ook haar contacten met verzoekers zo beperkt mogelijk houden. Verzoekers hebben de mogelijkheid niet meer om meer informatie te krijgen over hun situatie in Iran. Zij hebben meegedeeld wat ze wisten, namelijk dat de overheden twee keren zijn langs gekomen. Zij zijn het te weten gekomen ongeveer 8 maanden na hun vertrek uit Iran.

Over de houding van verzoekers na de confrontatie met M.K.K. trokken de bestreden beslissingen het feit in twijfel dat verzoekers zichzelf weinig vragen stelden na de confrontatie met M.K.K. Verzoeker deelde weinig informatie met verzoekster over zijn arrestaties en detenties. Hij wou zijn vrouw niet ongerust maken en deelde daarvan niets. Hij was ook erg beschaamd over wat hij beleefde. Verzoekster heeft vragen gesteld, maar verzoeker antwoordde nooit en wou verzoekster geen details geven. Verzoekster wist niet wat de gevolgen waren van de confrontatie met M.K.K. Zij wist niet hoe ver verzoeker daarvoor in de problemen was geraakt. Ze beperkte zich dus met vragen te stellen, waarop verzoeker niet antwoordde. Zij dacht dat het probleem met M.K.K. vervolgens afgesloten was en had vervolgens geen reden om elke dag vragen te stellen over M.K.K. voor het laatste evenement dat hen deed besluiten om Iran te verlaten.

- Over hun bekering tot het christendom

De commissaris-generaal meent dat verzoekers niet overtuigen "*omwille van een diepere overtuiging*" te zijn bekeerd, maar gebruikt niet de juiste methode om de geloofwaardigheid van verzoekers te analyseren. Een bekering vindt stap voor stap plaats, en er is geen verplichte stap die criteria voor geloofwaardigheid zou vaststellen. Bekering tot het christendom is een individuele zaak. Dit moet *in casu* worden geanalyseerd.

De bestreden beslissingen stellen dat verzoekers tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd over de rol van de islam in hun leven in Iran. Verzoekers hebben uitgelegd dat het voor een als moslim geboren persoon onmogelijk is om zich in het openbaar niet als moslim te gedragen in Iran. Verzoeker neemt sinds het overlijden van zijn moeder niet meer deel aan de ramadan, maar in het openbaar was hij daartoe wel verplicht: hij dronk en at niet in het openbaar tijdens de ramadan. Extern nam hij deel aan de ramadan. Er is dus een verschil tussen wat verzoekers in het openbaar deden en wat ze thuis deden, toen de deur gesloten was. In het openbaar, uit vrees voor vervolgingen, moesten ze praktiseren toen het nodig was. Innerlijk waren ze allebei niet meer gelovig. Hun verklaringen zijn niet tegenstrijdig.

Over verzoekers deelname aan bijeenkomsten in Bosnië, motiveren de bestreden beslissingen over "*de lichtzinnige*" manier waarmee ze besloten aan bijeenkomsten deel te nemen. Verzoekers betwisten deze beoordeling. Verzoeker heeft uitgelegd dat hij niet meer in god geloofde sinds de dood van zijn moeder. Verzoekster heeft uitgelegd dat ze enkel de islam praktiseerde uit angst voor vervolging. Over een diepere islamitische overtuiging en een dagelijks aanwezigheid van de islam in hun leven was geen sprake bij hen. Toen ze in Bosnië aankwamen hebben verzoekers niet onmiddellijk deelgenomen aan de bijeenkomsten. Het kostte verzoeker wat tijd vooraleer hij zich aansloot. Het was een pad en een evolutie voor verzoekers die zich al hadden gedistantieerd van de islam in Iran. Dit hebben zij ook uitgelegd. Voorts blijkt uit de algemene informatie dat de commissaris-generaal de realiteit van de christelijke bekeringen van Iraniërs verhult. Deze zijn zeer talrijk, ondanks de repressie van de autoriteiten. De christenen blijven discreet en nemen voorzorgsmaatregelen, omdat het risico van ontdekking door de autoriteiten blijft bestaan. Toch moet dit niet als een zeldzaam verschijnsel worden beschouwd. Ondanks de repressie tegen bekeerde christenen blijven de Iraniërs zich massaal bekeren en zich verwijderen van de door de autoriteiten gepropageerde beginselen van de strikte islam. Volgens de commissaris-generaal moet een bekering tot het christendom noodzakelijkermits plaatsvinden "*in een zeer ingrijpende en fundamentele levensgebeurtenis*", terwijl uit algemene informatie blijkt dat bekeringen in Iran frequent zijn. Het is dan ook onjuist te veronderstellen dat deze bekeringen pas na lang nadenken plaatsvinden. Integendeel, zij zijn in Iran bijna "*gewoon*" geworden. Dit doet niets af aan de repressie door de autoriteiten. Voor verzoekers vond de bekering plaats nadat ze al lang geen strikte islam praktiseerden. Het is dus "*logisch*". Verzoekers hadden hun land verlaten, waren onzeker over hun toekomst en hebben in een opvangcentrum in Bosnië opnieuw hoop, vrede en liefde gevonden.

Over de houding van verzoekers tijdens het verlossingsgebed, verwijten de bestreden beslissingen verzoekers "*tegenstrijdige verklaringen*". Aan verzoeker wordt verweten aan de ene kant zich opgelucht en beter te voelen, zonder schrik over de incidenten in zijn verleden en aan de andere kant, nog niet helemaal overtuigd te zijn van het christendom. Dit is geen tegenstrijdigheid, enkel het bewijs van een evolutie van verzoeker, een uitdrukking van een diepe en spirituele reis die momenten van twijfel en momenten van ontdekking kent. Dit is allemaal normaal, niet tegenstrijdig.

Verzoekster kan enkel raden wanneer verzoeker "*overtuigd*" werd van het christendom, wat ook niet op één precieze datum kan gebeuren. Het verlossingsgebed was voor verzoeker een nieuwe band, een nieuwe relatie. Voor verzoekster leek dat als een overtuiging, maar innerlijk had verzoeker nog twijfels, die hij niet aan verzoekster mededeelde, wat niet tegenstrijdig is. Voor verzoekster was het verlossingsgebed een stap in haar reflectie.

Verzoeker uitte de persoonlijke mening, en heeft dit ook benadrukt. Verzoekster deed dit enkel om met rust te worden gelaten. Dit heeft zij ook gezegd. Ze heeft het gedaan om met rust te zijn, maar op het moment van de lezing heeft ze toch iets gevoeld. Er is vervolgens geen tegenstrijdigheid. Verzoekster luisterde naar het gebed, omdat ze met rust gelaten wilde worden, maar op het moment van het lezen stemde ze met het gebed in. Dat verzoekers twee verschillende meningen hebben over de reden van het luisteren naar het verlossingsgebed is geen tegenstrijdigheid. Dit evenement kan niet op een redelijke manier worden betwist. Het is enkel de uiting van twee versies van eenzelfde evenement, wat normaal is.

De bestreden beslissingen motiveren dat verzoekers de vragen niet kennen die hen gesteld werden gedurende de doop. Verzoekers hebben wel de belangrijke samenhangende details van hun doop uiteengezet.

Verzoekers betwisten dat zij te weinig vertellen over K. die hen inwijdde in het christendom. Zij hebben wel informatie gegeven. Hij was een Iraanse onderdaan, bekeerde zich in Turkije al 2 tot 3 jaren geleden. K. had een zoon die zo oud was als de zoon van verzoekers. Verzoekers zijn momenteel nog in contact met K. De eisen van de commissaris-generaal over de informatie die verzoekers wel hadden moeten kunnen geven zijn onevenredig. De beoordeling heeft geen invloed op hun nood aan internationale bescherming. Het belang dat de bestreden beslissingen aan zulke details geven, is irrelevant.

De bekering van verzoekers is niet louter uit opportunistische overwegingen gedaan. Verzoekers gaan verder ook in op de motivering dat hun online-activiteiten kunnen verwijderd worden en verwijzen naar rechtspraak van de Raad (RvV 9 januari 2020, nr. 231 027).

In de eerste plaats bekeerde verzoeker zich, zodat hij zich als christen voorstelt en dat hij de christelijke voorschriften volgt. Hij is actief op sociale netwerken, namelijk instagram en youtube, om zijn godsdienstige overtuigingen te uiten. Dit valt hier niet te betwisten. Verzoeker heeft ook een kruis in zijn nek getatoeëerd (verzoekschrift, stuk 21).

Uit de algemene informatie blijkt het dat het genoeg is om een risico te lopen op ernstig vervolging in geval van terugkeer in Iran, des te meer verzoekers al het profiel hebben van een "tegenstander" van het islamitische regime, met de problemen die zij kenden in Iran en omwille van hun etnie. Verzoeker bezit een instagram-account op zijn eigen naam waarop hij veelvuldig christelijke berichten postte, maar ook foto's en video's van bijeenkomsten. Het is bevreemdend dat gesuggereerd wordt om deze te verwijderen. Deze appreciatie kan op zijn minst een aanwijzing zijn dat het bestaan van verzoekers profiel op internet hem in gevaar brengt in geval van terugkeer in Iran. Verzoeker heeft des te meer geen invloed op de video's die op youtube niet door hem geplaatst zijn. Zelfs zou hij zijn instagram-account volledig verwijderen, er zullen elementen blijven, gepost door derden, die zijn bekering tot het christendom bewijzen. Een risico blijft bestaan.

Bovendien kan men niet verwachten dat verzoeker zijn overtuigingen geheimhoudt in Iran. Verzoekers religieuze overtuigingen zijn zo belangrijk voor hem dat hij niet gevraagd kan worden om er afstand van te doen - en *a fortiori* om zijn boodschappen op sociale netwerken te verwijderen. Ze maken deel uit, en zijn het zichtbare resultaat, van een diep introspectieproces dat zijn leven in gevaar heeft gebracht. Er kan niet worden verwacht dat verzoeker discreet blijft over zijn mening om vervolging te voorkomen.

Het Vluchtelingenverdrag, waarnaar artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet verwijst en dat overeenkomstig dat verdrag moet worden geïnterpreteerd, staat een dergelijk vereiste van "*discretie*" niet toe (UNHCR *Guidelines* nr. 9, een advies van UNHCR van 19 april 2010, HvJ 5 september 2012, nr. C-71/11 en C-99/11; HvJ 7 november 2013, nr C-199/12 tot C-201/12; RvV 29 mei 2013, nr. 103 722). In geval van terugkeer zal verzoeker zijn overtuigingen niet kunnen verbergen. Dit is op dit moment een integraal onderdeel van hun identiteit en men kan niet verwachten dat zij discreet zouden blijven over dit onderwerp, om vervolgingen te vermijden.

In tweede plaats stellen de bestreden beslissingen dat de Iraanse autoriteiten, volgens de beschikbare informatie, weinig aandacht besteden aan de terugkeer van asielzoekers, noch aan wat zij in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op het internet gezet. De oprechtheid van verzoekers in hun bekering is hierboven echter aangevochten. Hun bekering moet dus in aanmerking worden genomen en de reële risico's die zij lopen bij het plaatsen van dit soort boodschappen en bij het overbrengen van een christelijke boodschap die in strijd is met de beginselen van de Iraanse staat.

Daarnaast blijkt uit de algemene informatie over sociale netwerken dat er niet kan worden ontkend dat de Iraanse autoriteiten een zeer strikte controle uitoefenen op de netwerken, vooral als het gaat om de inhoud die in strijd is met de beginselen en waarden van de Iraanse staat, zoals de verspreiding van christelijke boodschappen, wat niet betwist is *in casu*. Het feit dat verzoeker een instagram-profiel bezit is evenmin betwist. Zij betwisten ook niet dat dit profiel publiek is en dat verzoeker christelijke berichten op zijn profiel plaatst en dit op een profiel met zijn eigen naam. De identificatie van verzoeker aan de hand van dit profiel door de Iraanse autoriteiten moet met voorzichtigheid beoordeeld worden.

Uit de algemene objectieve informatie blijkt echter duidelijk dat de Iraanse autoriteiten meer aandacht besteden aan de repressie van elke vorm van oppositie tegen het regime of tegen de beginselen van de islam. Gelet op de status van verzoekers (bekeerde Iraniërs die prediken en publieke christelijke boodschappen plaatsten op netwerken) moet hun profiel, als een "*hoog risicoprofiel*" worden beschouwd. Bovendien is verzoekers religieus engagement in België bevestigd en bekend (openbaar op facebook). Hoe oprecht zij uiteindelijk ook zijn, heeft geen belang. Zij zullen hiervoor worden vervolgd.

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep bevat het verzoekschrift volgende stukken:

4. *Rapport "Violations against Christians in Iran"*;
5. *UK Home Office report*;
6. *Amnesty Report*;
7. *Special Reporter UNHCR*;
8. *Canadian Immigration Board report*;
9. *OSAR report*, dd. 7.06.2018;
10. *Artikel LeTemps*;
11. "*Algemeen ambtsbericht Iran - maart 2019*";
12. "*Algemeen ambtsbericht Iran - februari 2021*";
13. *COI Focus Iran, "Internetmonitoring en sociale media", November 2019*;
14. *Artikel Christianity Today* dd. 03.09.2020;
15. *Artikel Eighteen Nouvelles "Survey supports claims of 1 million Christian converts in Iran" dd. 27.08.2020*;
16. *Artikel Eighteen Nouvelles "Le ministre du Renseignement admet un effort de collaboration pour lutter contre les conversions au christianisme" dd. 07.05.2019*;
17. *Minorityrights.org*;
18. *Artikel Amnesty International, november 2018*;
19. *Artikel Amnesty International, 2021*;
20. *Rapport Minorityrights*;
21. *Tatoeage van verzoeker*;"

2.1.3. In een nota met opmerkingen zet de commissaris-generaal uiteen dat geen gegronnd middel werd aangevoerd. COI Focus "*Iran. Tatoeages*" van Cecoda van 2 februari 2021 werd toegevoegd.

2.1.4. In een aanvullende nota van 7 december 2021 voegen verzoekers een attest toe van de heer R.G.D. ILSBROUX van 5 december 2021 ter staving van hun wekelijkse bijwoning van de eucharistie sinds begin 2021.

2.2. De Raad onderzoekt de verzoeken om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekers al dan niet beantwoorden aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Wat de vluchtelingenstatus betreft, oordeelden de bestreden beslissingen in de eerste plaats op pertinente en correcte wijze dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekers ingeroepen vrees voor vervolging bij een terugkeer naar Iran omwille van hun problemen in Iran met de autoriteiten die voortvloeiden uit een ruzie met M.K.K.

Dat verzoekers om deze redenen geen vrees voor vervolging aannemelijk maken, blijkt bovendien uit hun ongeloofwaardige verklaringen over de gebeurtenissen in februari 2018 in Iran, met name het moment waarop verzoekers' zoon door de school werd gedwongen een andere school te zoeken. Dit element dat verzoeker aanduidt als het moment waarop hij beseftte dat zijn problemen tot bij zijn zoon waren geraakt en verzoeker aan verzoekster voorstelde om Iran te verlaten, wordt niet vermeld bij aanvang van de procedure (CGVS-vragenlijst verzoekers, stukken 7 en 7B). Deze vaststelling doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van de feiten die verzoekers hebben opgegeven als reden waarom zij Iran hebben verlaten, volgens hun verklaringen in april 2018.

Verder stellen verzoekers niet akkoord te gaan met de appreciatie van de commissaris-generaal, die zij als onredelijk bestempelen. Zij komen echter niet verder dan een herhaling van hun afgelegde verklaringen.

De Raad is van mening dat de beoordeling in de bestreden beslissingen correct en pertinent is. Deze vindt steun in het administratief dossier en wordt door de Raad bij gebrek aan een concreet verweer overgenomen. Het geheel van de motieven laat toe om vast te stellen dat verzoekers' relaas een gebrek aan coherentie heeft en onvoldoende doorleefd is, waarbij de ongeloofwaardigheid geen betrekking heeft op details. De documenten ter staving van dit relaas (Documenten, stukken 5 en 5B, nrs. 14, 15 en 17) kunnen de teloorgegangene geloofwaardigheid niet herstellen. Het betreft enerzijds enkele foto's die verzoekers neerleggen, waarvan niet kan worden nagegaan wanneer die werden genomen en hoe deze de problemen met de autoriteiten zouden kunnen aantonen. Anderzijds, het doktersattest, dat uiterst summier is opgesteld op basis van verzoekers verklaringen, vermeldt slechts de vastgestelde hemorroiden en een mariske op 16 februari 2021, maar het doet geen uitspraak over de causaliteit en plausibiliteit van deze letsels als gevolg van gebeurtenissen in augustus 2016.

Het loutere feit dat verzoekers Arabische, Irakese afkomst en herkomst uit de provincie Khuzestan niet betwist is, volstaat niet om hun vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Er wordt immers geen geloof gehecht aan verzoekers arrestatie, noch aan het feit dat hij zou zijn uitgesloten van gezondheidszorg, onderwijs of andere basisdiensten, zoals het verzoekschrift thans voor het eerst aanvoert. Een nood aan internationale bescherming wordt op dit punt niet aannemelijk gemaakt op basis van de voorgelegde landeninformatie, waarin bijvoorbeeld wordt vermeld dat er geen concrete aanwijzingen zijn dat de autoriteiten Arabieren zwaarder straffen voor eenzelfde misdrijf in vergelijking met hun niet-Arabische landgenoten (verzoekschrift, stuk 12, p. 38).

Wat verzoekers' bekering tot het protestantisme betreft, oordeelden de bestreden beslissingen op pertinente en correcte wijze dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekers ingeroepen vrees voor vervolging bij een terugkeer naar Iran omwille van een vermeende bekering tot het christendom sinds hun verblijf in Bosnië en tijdens hun verblijf in België.

De Raad benadrukt dat het van belang is dat verzoekers hun verklaringen over de gestelde godsdienstige bekering naar behoren staven. De verklaringen die zij over hun godsdienstige overtuiging of het behoren tot een geloofsgemeenschap afleggen, vormen daarbij slechts het uitgangspunt in de procedure van het onderzoek van de feiten en de omstandigheden van een verzoek om internationale bescherming (artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet). Van verzoekers wordt evenwel verwacht dat zij alle elementen ter staving van hun verzoek zo spoedig mogelijk indienen (artikel 48/6, § 1, van de Vreemdelingenwet). De aspecten van de verklaringen die niet met bewijsmateriaal zijn gestaafd, kunnen slechts in aanmerking worden genomen indien aan een aantal cumulatieve voorwaarden is voldaan (artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet). Tot die voorwaarden behoort het feit dat verzoekers' verklaringen samenhangend en aannemelijk worden bevonden en niet in strijd zijn met de voor hun verzoek relevante en beschikbare algemene en specifieke informatie, alsook dat is komen vast te staan dat verzoekers in grote lijnen als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Bijkomend merkt de Raad op dat de uitleg van verzoekers over het feit dat zij hun reispaspoort niet kunnen voorleggen, niet wordt aanvaard. Bij aanvang van de procedure gaven verzoekers aan dat zij hun paspoorten zijn verloren in Kroatië, terwijl hun andere persoonlijke documenten bij een vriend waren in Kroatië (DVZ-verklaringen, stukken 7 en 7B, p. 11). Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud hebben verzoekers hun shenasnameh's en vertellen zij dat hun paspoort werd afgegeven aan de smokkelaar en zij deze niet meer hebben teruggezien (Notities persoonlijk onderhoud 1 verzoeker, stukken 4 en 4B, p. 8-9; Notities persoonlijk onderhoud 1 verzoekster, stukken 4 en 4B, p. 8). Verzoekers zouden met hun paspoort naar Servië zijn gereisd. Zij beschikten erover in Kroatië, samen met andere persoonlijke documenten zoals hun shenasnameh's, zodat het frappant is dat enkel deze paspoorten niet kunnen worden voorgelegd.

Het feit dat de bestreden beslissingen de oprechtheid van verzoekers' bekering in twijfel trekt, is geenszins irrelevant, zoals het verzoekschrift ten onrechte vermeldt. Verzoekers' bekering kwam tot stand, nadat zij Iran hebben verlaten. Uit de motivering van de bestreden beslissingen blijkt dat verzoekers ongeloofwaardige verklaringen aflegden over hun beweerdte bekering. Hun religieuze activiteiten in België zijn klaarblijkelijk niet ingegeven door een oprechte en diepgewortelde religieuze overtuiging. Ingevolge het ongeloofwaardige karakter van verzoekers' relaas inzake hun bekering, oordeelt de Raad dat verzoekers' religieuze activiteiten in Europa een kennelijk en louter opportunistisch karakter hebben. Deze strekken er enkel toe om op deze basis een vorm van internationale bescherming of een verblijfsmachtiging te kunnen verwerven. Uit de beschikbare landeninformatie (Landeninformatie, stukken 6 en 6B, nrs. 4 en 5) blijkt voorts genoegzaam dat de Iraanse autoriteiten geen interesse hebben in het vervolgen van afgewezen asielzoekers omwille van hun activiteiten in het buitenland, ook deze die

verband houden met hun verzoek om internationale bescherming. Zij schenken over het algemeen weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming en hebben weinig tot geen aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op het internet gezet. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren. Verzoekers, mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, tonen dit wat hen betreft niet aan of maken dit niet aannemelijk.

De Raad wijst er nog op dat de informatie van verzoekers facebook- en instagrampagina geen objectieve bewijswaarde heeft. Verzoekers maken, gelet op het aperte opportunistische karakter van hun activiteiten, aldus niet aannemelijk dat zij daardoor *in concreto* in de negatieve aandacht van hun autoriteiten zouden staan. Verder weerleggen zij de terechte vaststelling niet dat er *in casu* en gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun bekering en het klaarblijkelijk opportunistische karakter van de activiteiten in België en op sociale media, redelijkerwijze van hen mag worden verwacht zij voorafgaand aan een terugkeer de betreffende berichten op sociale media verwijderen.

De door verzoekers neergelegde documenten (Documenten, stukken 5 en 5B) werpen geen ander licht op de beoordeling van de verzoeken om internationale bescherming. Verzoekers gaan overigens niet in op de motivering van de bestreden beslissingen hierover. Deze motivering is pertinent, vindt steun in het administratief dossier, en wordt door de Raad overgenomen.

Wat de door verzoeker neergelegde foto's van een tatoeage in zijn nek betreft (verzoekschrift, stuk 21), is de Raad van oordeel dat uit de beschikbare informatie blijkt dat veel Iraniërs een tatoeage zetten, omdat ze dit mooi vinden. Het dragen ervan is niet strafbaar. Gelet op het opportunistische karakter van hun bekering, meent de Raad dat verzoekers geen problemen kennen bij een terugkeer naar Iran (verzoekschrift, stuk 12, p. 78-88), nog daargelaten het feit dat verzoeker kan opteren om deze tatoeage te laten verwijderen of deze te (laten) bedekken.

Wat de brief van de heer R.G.D. ILSBROUX van 5 december 2021 ter staving van hun wekelijkse bijwoning van de eucharistie sinds begin 2021 betreft, merkt de Raad op dat deze op een zeer laat ogenblik van de procedure wordt neergelegd, via een aanvullende nota van 7 december 2021, terwijl niet wordt toegelicht waarom dit niet eerder konden worden voorgelegd. De brief vermeldt immers dat verzoeker sinds begin 2021 wekelijks de eucharistie zouden bijwonen. Bovendien heeft deze brief een uiterst gesolliciteerd karakter en bevat die geenszins elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekers alsnog in aanmerking komen voor internationale bescherming.

Betreffende de door verzoekers geciteerde informatie inzake de algemene situatie voor christenen en bekeerlingen in Iran, herhaalt de Raad dat verzoekers niet hebben aangetoond dat hun christelijke activiteiten ingegeven zijn door een gefundeerde, oprechte religieuze overtuiging. Verzoekers maken aldus niet aannemelijk daadwerkelijk christen te zijn, niet louter geïnspireerd zijn door opportunisme, en zich bij een terugkeer naar Iran als christen te zullen gedragen. Evenmin maken zij *in concreto* aannemelijk dat zij bij een terugkeer door de Iraanse autoriteiten als christen zullen gepercipieerd worden. De verwijzing naar algemene informatie over de vervolging van christenen en bekeerlingen in Iran is *in casu* aldus niet dienstig, nu verzoekers in gebreke blijven hun persoonlijke situatie aannemelijk te maken en deze aan de algemene informatie te verbinden.

De door verzoeker vermelde hyperlink naar een DFAT rapport van juni 2018 blijkt operationeel.

Verzoekers geven weliswaar blijk niet akkoord te gaan met de beoordeling van de commissaris-generaal, maar het betoog in het verzoekschrift weerlegt de motivering van de bestreden beslissingen niet. De motivering in de bestreden beslissingen is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Waar u kenbaar maakte dat u liever niet heeft dat uw echtgenote over bepaalde aspecten inzake uw vluchtrelaas op de hoogte wordt gesteld, moet vastgesteld worden dat gelet op de hieronder uiteengezette motivering blijkt dat er geen enkel geloof kan gehecht worden aan uw relaas, waardoor er u in dit opzicht geen specifieke steunmaatregelen werden verleend en er in het kader

van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Allereerst kan er geen geloof worden gehecht aan de door u geschetste problemen die u kende in Iran. Dit blijkt uit het geheel aan onderstaande incoherente en tegenstrijdige verklaringen die u en uw vrouw lieten optekenen.

Zo beweerde u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud dat M. reeds een maand voor de confrontatie op 24 mardad 1395 (14 augustus 2016) lastig deed en beledigingen uitte in de winkel als uw vrouw alleen aanwezig was (NPO I p. 10, NPO II p. 3-4). Uw vrouw stelde tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud dat M. zich negen à tien keer had misdragen verspreid over een aantal weken vooraleer de fysieke confrontatie met u plaatsvond (NPO I S. p. 11-12). Tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud herhaalde uw vrouw aanvankelijk deze verklaring om dan even later te beweren dat ze M. op de dag van de confrontatie voor het eerst alleen in de winkel zag en dat er nooit eerder problemen met hem waren. Geconfronteerd met haar eerdere verklaringen stelde uw vrouw louter dat zij M. wel negen à tien keer in de winkel had gezien, maar telkens in uw aanwezigheid (NPO II p. S. p. 3-4).

Over wanneer u te weten kwam dat M. zich had misdragen ten opzichte van uw vrouw zijn de verklaringen van u en uw vrouw evenmin eenduidig. U verklaarde tijdens uw eerste en tweede persoonlijk onderhoud dat u pas na de fysieke confrontatie te weten kwam dat M. uw vrouw al enkele keren had lastig gevallen in uw afwezigheid (NPO I p. 10, NPO II p. 4). Uw vrouw stelde echter aanvankelijk dat zij u vertelde dat M. haar lastig viel. Volgens haar verklaringen gaf u haar altijd de raad niet in discussie te gaan en de confrontatie uit de weg te gaan. Uw vrouw mocht slechts zo min mogelijk alleen in de zaak aanwezig zijn. Slechts na de confrontatie tussen u en M. mocht uw vrouw nooit meer alleen in de winkel aanwezig zijn (NPO I S. p. 12).

Voorts stelde u dat er bij uw arrestatie gezegd werd dat er een klacht tegen u was ingediend omwille van een vechtpartij (NPO I p. 10, NPO II p. 6). Uw vrouw stelde echter niet te weten waarover die klacht ging, en verklaarde dat dit niet gezegd werd tijdens uw arrestatie (NPO II S. p. 7).

U liet evenmin coherente verklaringen optekenen over de gebeurtenissen tijdens uw arrestatie. U verklaarde tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat u zou vrijgelaten worden, maar dat u werd tegengehouden door de persoon die u initieel was komen arresteren aan uw winkel. Daarop werd u terug naar uw cel gebracht door deze persoon en door de persoon die u wou vrijlaten (NPO I p. 12). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud schetste u echter een ander verloop van de omstandigheden. U verklaarde dat u onderweg naar buiten werd tegengehouden door de twee mannen die u waren komen arresteren aan uw winkel. U werd door die twee mannen terug naar uw cel gebracht. Verder gevraagd tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud naar wie u tegenhield in de gang, stelde u plots dat het slechts om één persoon ging. U werd door die ene persoon en door de persoon die u wou vrijlaten terug naar uw kamer gebracht en daar opgesloten (NPO II p. 8-9).

Over de daaropvolgende confrontatie met N. N. S. legde u tevens tegenstrijdige verklaringen af. Waar u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud stelde u dat u door hem geslagen werd in uw gezicht, had u hier niets over gezegd in uw eerste persoonlijk onderhoud, hij had u louter uitgescholden (NPO I p. 12, NPO II p. 14).

Dat u in de daaropvolgende periode verschillende keren werd aangehouden en meegenomen, kan evenmin voor waar aangenomen worden. Allereerst zijn de verklaringen van u en uw vrouw hieromtrent incoherent. Zo beweerde u dat u nog acht à negen keer werd meegenomen, een aantal keren hiervan was uw vrouw niet thuis en wist ze er niets van, een aantal keren was uw vrouw echter wel thuis en nadat u terug thuis kwam zag ze dat u aangedaan was en wist ze van uw arrestatie (NPO II p. 15-16). Hoewel uw vrouw aanvankelijk verklaarde tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud dat het om de zoveel tijd voorkwam dat u voor enkele uren verdween en onbereikbaar was (NPO I S. p. 10), en dit tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud herhaalde, stelde ze later tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud dat ze u slechts twee keer niet kon bereiken. Uw vrouw verklaarde bovendien niet te weten wat er op die momenten aan de hand was (NPO II S. p. 10).

Verder stelde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud niet fysiek mishandeld te zijn tijdens de daaropvolgende aanhoudingen (NPO I p. 13). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud beweerde u echter soms wel een pak slaag in uw gezicht te hebben gekregen, soms zelfs meerdere malen (NPO II p. 15). Tot slot is het opmerkelijk dat u verweten werd deel uit te maken van de groep Al Ahvazi, hoewel u noch iemand uit uw omgeving daar ooit bij betrokken is geweest. Dat u verder geen enkele informatie over deze groep opzocht en hier zelfs nooit bij stil stond, hoewel u herhaaldelijk dergelijke beschuldigingen kreeg, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw bewering (NPO II p. 15-16, NPO III p. 4).

Voorts slaagde u er niet in coherente verklaringen af te leggen over de confrontatie die begon aan de school van uw zoon. Zo kon u geen eenduidig antwoord geven over wanneer deze confrontatie plaatsvond. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud beweerde u dat de confrontatie op 28 bahman 1396 (17 februari 2018) plaatsvond. U stelde deze datum exact te weten daar uw zoon drie dagen later van school werd gestuurd (NPO I p. 14). Nogmaals gevraagd naar de datum tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud stelde u dat het op 24 bahman (13 februari 2018) was gebeurd, of misschien iets eerder, of misschien aan het begin van de maand, zoals 5 bahman 1396 (25 januari 2018) (NPO II p. 16). Tijdens uw derde persoonlijk onderhoud hield u het dan weer algemeen op bahman 1396 (januari/februari 2018) en dacht u dat het misschien 28 bahman 1396 (17 februari 2018) was (NPO III p. 4). Uw vrouw wist verder niet wanneer in de maand bahman deze confrontatie plaatsvond (NPO II S. p. 12). Gezien deze confrontatie de aanleiding vormt voor uw vertrek uit Iran, is het opmerkelijk dat u deze gebeurtenis niet consequenter in de tijd kan plaatsen.

Dat de autoriteiten na uw vertrek uit Iran nog tweemaal bij uw zus en broer zijn langs geweest kan evenmin voor waar aangenomen worden. U wist hier immers bijzonder weinig over. Zo kon u niet vertellen wanneer ze waren langs geweest, noch hoeveel tijd er tussen de twee bezoeken zat (NPO I p. 15). Uw vrouw kon hier evenmin verdere details over geven (NPO II S. p. 15).

Uw houding ten opzichte van M. en de klacht die tegen u was ingediend draagt verder niet bij aan de geloofwaardigheid van uw problemen. Hoewel u M. nog op straat was tegengekomen, heeft u niet meer aan uw vrouw gevraagd of zij nog contact met hem gehad had, dat liet u koud (NPO II p. 17). Uw vrouw heeft evenmin aan u gevraagd of u nog contact had gehad met M. Ze dacht hier nooit aan en vond dit niet belangrijk (NPO II S. p. 11). Nochtans was de confrontatie tussen M. en uw vrouw de start van uw problemen (NPO II p. 17). Verder weet u niet of de klacht die tegen u was ingediend door N. N. S. een officiële klacht was en u heeft hier verder ook niet meer naar geïnformeerd (NPO II p. 13).

Gelet op voorgaande kan er geen geloof worden gehecht aan uw vluchtrelaas.

Dat u als kind gepest werd daar uw ouders afkomstig zijn uit Irak, kan niet beschouwd worden als uw actuele vluchtaanleiding, u bleef immers tot 4 of 5 ordibehesht 1397 (24 of 25 april 2018) in Iran (NPO I p. 5) en volstaat aldus niet om te gewagen van een actueel risico op vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade zoals omschreven in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat betreft uw verklaring na uw vertrek uit Iran samen met uw vrouw bekeerd te zijn tot het christendom dient er vastgesteld te worden dat u niet kon overtuigen omwille van een diepere overtuiging te zijn bekeerd tot het christendom en dit omwille van onderstaande redenen.

Allereerst legde u tegenstrijdige verklaringen af over de rol van de islam in uw leven en dat van uw vrouw voor uw vertrek uit Iran. Zo stelde u de laatste keer aan de ramadan te hebben deelgenomen in het jaar na de dood van uw moeder, die in 1391 (2012/2013) overleed. Daarnaast deed u niet regelmatig uw dagelijks gebed (NPO III p. 8). Uw vrouw stelde echter dat u meedeed aan de ramadan en het dagelijks gebed tot aan uw vertrek uit Iran (NPO III S. p. 5). Uw vrouw verklaarde uit vrees een zonde te begaan de islam te hebben gepraktiseerd in Iran, hoewel ze haar dagelijks gebed niet volledig deed en de ramadan geen volledige maand volhield (NPO III p. 3). U stelde echter dat uw vrouw zes maanden tot een jaar voor jullie vertrek uit Iran stopte met haar oude geloof te beleven (NPO III p. 9).

Verder is het opmerkelijk, daar een verandering van geloof een ingrijpende gebeurtenis is in iemands leven, dat uw vrouw niet weet waarom u eerst niet wou deelnemen aan de bijeenkomsten in het opvangcentrum in Bosnië en waarom u nadien wel wenste deel te nemen. U sprak hier ook niet over met uw vrouw, ook niet nadat uw vrouw een gedragsverandering bij u opmerkte (NPO III S. p. 6). Daarbij aansluitend dient er gewezen op de lichtzinnige manier waarmee u met de bijeenkomsten van K. omging, u nam immers enkel deel nadat K. u wees op het feit dat u er op elk moment kon uitstappen. U luisterde enkel en dacht aan niets tijdens de bijeenkomsten (NPO III p. 9-10).

Uw vrouw kon evenmin overtuigen in haar redenen om deel te nemen aan de bijeenkomsten van K. Ze was slechts aanwezig op zeven à acht bijeenkomsten. Gevraagd naar waarom ze uiteindelijk toch deelnam, stelde ze geraakt te zijn door een stuk uit de bijbel dat haar rust gaf. Verder gepeild om welk stuk uit de bijbel het ging, kwam uw vrouw niet verder dan algemeen te stellen dat het over de liefde ging (NPO III S. p. 8). Er kwamen nog andere passages aan bod tijdens de bijeenkomsten, maar hier kon uw vrouw zich evenmin iets over herinneren (NPO III S. p. 8).

U slaagde er verder niet in coherente verklaringen af te leggen over uw houding ten opzichte van het christendom op het moment dat u het verlossingsgebed werd voorgelezen. U beweerde aanvankelijk dat dit verlossingsgebed als een opluchting aanvoelde, u voelde zich beter en had geen schrik meer van de incidenten uit uw verleden. Gevraagd of u dan overtuigd was van het christendom op dat moment repliceerde u echter van niet, u had nog twijfels en dacht dat het christendom misschien een leugen kon zijn (NPO III p. 10). Uw vrouw verklaarde dat u wel degelijk volledig overtuigd was van het christendom toen u het verlossingsgebed ontving, hoewel ze niet goed wist waarom u met het verlossingsgebed had ingestemd (NPO III S. p. 8). Uw vrouw verklaarde zelf met het verlossingsgebed te hebben ingestemd omdat ze niet meer bang wou zijn en u wou volgen (NPO III S. p. 8). U stelde echter dat u dacht dat uw vrouw enkel instemde om er van af te zijn en met rust gelaten wilde worden, wat evenmin wijst op een diepgaande religieuze overtuiging (NPO III p. 10). U verklaarde dat uw vrouw nog niet klaar was om uit de islam te stappen, hoewel u tegelijkertijd beweerde dat uw vrouw zes maanden tot een jaar voor jullie vertrek uit Iran stopte met haar geloof te beleven (NPO III p. 9-10).

Voorts is het opmerkelijk dat u uw doop aanduidt als het moment waarop u tot het christendom toetrad, maar dat u zich slechts een van de vragen kan herinneren waarop u moest antwoorden tijdens uw doopritueel (NPO III p. 15). Uw vrouw herinnerde zich evenmin wat er gezegd werd (NPO III S. p. 12).

U kon verder weinig vertellen over K., de persoon die u inwijdde in het christendom. U wist enkel dat hij gedoopt was in Turkije twee tot drie jaar geleden, maar wist niets over zijn motief om zich te bekeren, noch waar hij zijn kennis als prediker vandaan haalde (NPO III p. 15). Uw vrouw kon hier evenmin meer informatie over geven (NPO III S. p. 8).

Gelet op het geheel aan voorgaande vaststellingen dient besloten te worden dat u en uw vrouw zich louter uit opportunistische overwegingen in een christelijke geloofsgemeenschap begeven met het oog op het verwerven van de vluchtelingenstatus en heeft u aldus niet aannemelijk gemaakt dat u noch uw vrouw zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als een christen zullen manifesteren.

Wat betreft uw online-activiteiten dient vastgesteld te worden dat gelet op het opportunistische en aldus onoprechte karakter van uw bekering tot het christendom, er verwacht kan worden dat u uw religieus getinte bijdragen op uw Instagramaccount verwijderd, alsook de foto's en video's die u daar postte van uw aanwezigheid op religieuze bijeenkomsten. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielzoekers. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat de asielzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, zoals hierboven reeds vastgesteld, niet aannemelijk gemaakt –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Wat betreft de video over het doopsel van u en uw vrouw dat op YouTube geplaatst werd, kan eenzelfde conclusie getrokken worden.

De documenten die u neerlegde kunnen geen ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen. Aan uw identiteit, nationaliteit en familiesamenstelling wordt niet getwijfeld. Het attest van jullie christelijke activiteiten in Kroatië en het certificaat van jullie doopsel wijzen louter op jullie aanwezigheid aldaar en laten niet toe enige conclusie te formuleren aangaande de ware beweegredenen van jullie aanwezigheid. Eenzelfde conclusie kan getrokken worden wat betreft de attesten van het Christian Center, de attesten van jullie bijbelstudie, de video van een van de vieringen van het Christian Center waarop jullie aanwezig waren en de treintickets die u neerlegde. Uit de foto van de grafsteen van uw ouders kan geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Eenzelfde conclusie kan getrokken worden wat betreft de briefwisseling tussen u en uw raadvrouw omtrent de overlijdensakte van uw vader. Wat betreft de foto's van uzelf die u neerlegde van voor en na het incident waarop u vermagerd bent, dient vastgesteld dat deze foto's geen informatie kunnen bieden over de context waarin zij getrokken zijn. Dat uw vrouw medische zorgen kreeg in Kroatië omwille van een beenbreuk wordt niet betwist. Wat betreft het doktersattest van 16.02.2021 waarin beschreven wordt dat u onderzocht werd in het kader van fysieke foltering en seksueel geweld en waarin bepaalde letsels werden vastgesteld, dient

opgemerkt dat dit attest, opgemaakt op basis van uw eigen verklaringen, geen informatie kan geven over de ware context waarin deze verwondingen werden opgelopen. De video's van uw doopsel en uw aanwezigheid in het Christian Center, die te vinden zijn op de USB stick, werden al besproken.

De opmerkingen die u overmaakte na het plaatsvinden van uw derde persoonlijk onderhoud zijn niet van die aard dat ze bovenstaande vaststellingen kunnen wijzigen.

Het verzoek om internationale bescherming van uw echtgenote werd eveneens afgewezen."

Deze motivering werd overgenomen in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster, die evenzeer door de Raad wordt hernomen.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoekers zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroepen op hun asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Zij tonen niet aan dat zij in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet. Verzoekers voeren tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar Iran een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiend februari tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP